Seçme Eserleri: 1

Zavallı Behçet

SUAVİ SÜALP

İnkılâp Kitabevi

Zavallı Behçet

Gülmece Dizisi: 8

Roman - 1

Zavallı Behçet/Suavi Süalp

1. Baskı: De-Ha Yayınları, 1971

2. Baskı: İnkılâp Kitabevi, 1996

İstanbul, Ekim 1996

Dizi Editörü: Turgut Çeviker

Kapak Tasarımı: Kemal Gökhan Gürses

Ofset Hazırlık: Anka Ofset

Dizgi: Form Ajans

Düzelti: Çetin Boğa

Baskı: Anka Ofset

ISBN975-10-1098-5
96-34-Y-0051·0279

96 97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İnkılâp Kitabevi
Ankara Caddesi No: 95 Sirkeci 34410 İstanbul
Tel: (0212) 514 06 10 - 11 - 12
Fax: (0212) 514 06 12

Suavi Süalp

Zavallı Behçet

Roman

1.
BÖLÜM

Zavallı Behçet'in İlk Aşkı

•

Kânuni saniyi, teşrini saniye bağlayan eylül iptidası bir gündü... Her taraf hüzün içinde ölgündü... Havanın teraveti, gecenin, rutubetine karışıyor, bu karışır, bütün mahlûkat neşesini bulmaya çalışırken, Erenköy'ün, Etemefendi Sokağı'nın 37 numaralı hanesinde Müderrizade Hüsnü Paşa'nın köşkü azametle yükseliyordu... Nice felekzade, kazazade aşkları sinesinde toplayan çıralı çamlar fecriatinin bir nebze bile hususlüne yol açmak şöyle dursun, saçaklarına kadar lâubali bir şekilde yükseldikleri konağı dördüncü katındaki çatı odasında kemikleri sayılacak kadar zayıf ve hasta paşa hazretlerinin etrafına toplanmış aile efradını gölgelemekte adeta birbirleriyle yarış ediyorlardı...

Hüsnü Paşa ciğerlerine karargâh kurmuş ve teverrüm olduğunu belli eden dertle birkaç kere muntazam öksürürken karşısında şakır şakır utanmadan ağlayan aile efradına son vasiyetini etti.

– Ey benim iki gözümün hiçbirisi haremim... Ve de senelerdir gerek bulaşıklarımızı, gerekse ailelerimizin en ufak ferdine kadar çişli bezlerini yıkayarak haklı takdirimizi kazanmış bulunan ahretlik Zülfükâr kalfa, ben Allah izin verirse bu gece iki

yirmi ekspresi ile, pardon biraz sonra ahirete gidiyorum. Gitmekten bir şey çıkmaz. Her fani ve her cani ahirete süluü etmekle mükellef olup gitmeyenler on liradan yüz liraya kadar hafif para cezasına mahkûm olur. Demek o demek değil bütün servetimin tek varisi, gayri menkulünün gayri meşru çocuğu... Evlâdım, oğlum, kişizade Behçetciğimin hayatında memnun, ahiretinde mesrur ve bilcümle harekâtında mesul olması için burada toplanmış bulunuyoruz... Ona iyi bakın yetiştirin, gübresini ihmal etmeyin, her gün sulayın ki o da gerek anasına, gerekse dadısına her bir şekilde muti, ve isyankâr olmasın. Âmin, bilhassa Behçet'i tahsil ve terbiye bakımından en kazık mekteplerde okutun... Avrupa'ya, Amerika'ya, güvenlik konseyine gönderin... O ne kadar medeni olursa siz de o kadar memnun olun... Bir de son nefesinden önce son ve en fiyakalı lâzım şudur... Ben ölsem de Müderriszadeliği devam ettirin... Unutmayın Behçet zadelikten ayrılırsa sadelikten kurtulamaz. Ben gidiyorum... Ağzıma zemzem akıtın haydi eyvallah.

Hüsnü Paşa gayet terbiyeli bir şekilde ve asaletine güvenerek ölünce salonun dört ve beş bir tarafını karısı Nezihe ve dadı Zülfükâr kalfanın feryatları doldurdu... Ne hazin bir sahneydi ki aşağıda kendi odasında resimli şehvetli aşk mecmualarını tetkik eden zavallı Behçet pederinin nalları diktiğinden habersiz çıplak kadın resimlerine bakarak istimna yapıyordu.

O anda hanenin içinde duyduğu feryatları musiki sanarak büsbütün hislendi... Gözleri ve burnu doldu... Önce derinden, sonra sığdan içini çekerken...

– Ah ah hayat, dedi... Yarısı taze yarısı bayat...

Halbuki bedbaht çocuk ne bilirdi ki o anda pederi Hüsnü Paşa ceset halinde yukarıda yatıyor, annesi Nezihe ile dadısı Zülfükâr ağlamaktan çene atıyor.

Behçet istimal ettiği mecmuaları katlıyarak dolaba koydu. Gözleri dalgın mırıl mırıldandı...

– Yâr bana bir eğlence aman. Ne olursa şu anda, etine dolgun, birazcık solgun fakat kendisi olgun bir kadın gelse, o söylese

ben dinlesem, ben söylesem o dinlese ve bütün hislerimiz sevap olsa. Zavallı genç o andaki hislerinin istismarını hissedemiyor, öksüz kaldığını bilmiyor, gözyaşını bile silmiyordu. Babasının öldüğünü o anda biri gelip ona söylese, belki de Behçet ona, inanmaz, işin aslını öğrenmek için danışmaya bile başvururdu. Ama nerde ona bunu söyleyecek babayiğit?..

Behçet birden miğdesinde duyduğu âlelâcaip ve minelgaraip bir tahdülheyecanla:

– Anne, çişim geldi diye bağırdı...

Bir kişizadenin idrarındaki zorlamayla ve o anda Behçet'in hakikî hislerini dile getiren feryatlarıyla Nezihe hanım, maktûl, yani ölmüş paşa hazretlerine bile boş vererek iki yüz otuz yedi basamak merdiveni ruhunda açan elemleri belli eden feveranla indi. Evlâdına sarılırken. «Et çişini yavrum» dedi... «Et de sen de baban gibi idrar zorundan, Uri la Forsette'den gitme» dedi.

Behçet oturağın en parlak yerine nişan alırken hakikî kişizadelere mahsus olan nezaket ve hamakatel ellerini annesinin bir mermeri sakıt gibi duran çehresinde gezdirerek:

– Merak etme La Mere dedi...

Halıyı kirletmem. On beş yaşındaki çocuktaki bu rakik, bu hassas ruhî buhran nereden geliyordu. Bu incelik, kelimelerdeki bu diziş tarzı neydi?

Nezihe hanım oğlunun, babasının cartayı çekmesi karşısında gösterdiği bu mukavemeti cesarete hayran kalarak yavruların en cicisi dedi metin ve azim sahibi olmalısın bir akarsu gibi ruhlara dolmalısın baban yedi cihanın perverde üç padişahın müsvedde yaptığı o asil kişi, aslında erkek değil dişi, biraz önce gebermekle en isabetli işi yaptı evlâdım... Metin ol, Turgay ol fakat kendini bozma. Bu kadar hane, bu kadar arazi, bu kadar gayri menkul ve bu kadar gayri kabil mümkün sana kalıyor. Ye iç, fakat katiyen yedirme içirme. Elin sıkı olsun, fakat sıhhatçe mülayim ol. Bak evlâtların en kibarı... Baban kabızdan gitti... Artık gelmiyecek. Gelirse de bu hanede onun yeri yok. Yüzler hanesine gidecek. Babıâli senin vuslatını ve visalini bekliyor. Unvanlar, madalyalar,

avanta ve lavantalar senin artık Behçet, ona göre vaziyetini gevşet... Behçet validesinin bu çok manidar lâflarına karşı burnunu karıştırarak cevap verdi:

– Meraklanmayınız sayın validem. Babamın ölümü beni olduğu kadar görüyorum ki sizi de sarsmış. Lütfen istirahat ve mülahaza buyurun. Emin olunuz (Silv vous voulez pas, qui la fenetre est la grand mere).

Ana ile oğulun bu mükalemesi hatların bozukluğundan bir an aksadı sonra ikisi de devreyi kapattılar...

Behçet alnını on santim kalınlığında halis duble cama dayamış şu ana kadar hayatının her hülâsasını yapıyor, bir taraftan karşıki konağın bin bir ışık içindeki salonuna dikizini geçiyordu... Çünkü Nafile oradaydı. İlk defa cisminin varlığını hissederek teheyyüç duyduğu bu tazenin bayatlamasına ihtimal mi vardı?.. Babası öldüğü şu anda onun aşk üzerine iş tutmaya kalkması muhakkak ki bütün aristokrat ailelerin ruhunda derin sahneler yaratacak; salonlarda, bilumum eğlence yerlerinde ondan, onların nakabili mümkün ilâhi aşklarından bahsederler... «Ayol duydunuz mu merhum Hüsnü Paşa'nın mahdumu, Telli Hasekiler'in evlâtlığı Nafile ile kırıştırıyormuş, ne ineklik?» diyecekler ve belki de o anda birbirlerini yiyeceklerdi.

Behçet elini pijamasının cebinden çıkararak kaçak olarak içtiği Mükeyyifat sigarasını yaktı... Derin derin çekerek. «Ah Nafile dedi... Bu aşk önce beni, sonra seni, daha sonra kim bilir ne kadar insanı mahvıperişan edecek?..»

Koskoca salonun içinde inkiraz eden Behçet'in feryadı, açık pencereden uzadı uzadı ve karşıki köşkün balkonuna vararak içeriye aktı...

Hanımının marizinden sağ memesi tutulmuş kulağı az işiten ve sol gözü muayyen zamanlarda akan ahretlik, evlâtlık, demirbaş Nafile sanki bir projektör gibi kendine gözlerini dikmiş olan kişizadenin nazarlarıyla utandı ve sessiz bir ihtilâçla:

– Oh yarabbi, yine o dikize yatmış. Mutlaka benim aşkımla

şimdi yumurta gibi olmaktadır... O bir kişizade, ben ise beş dakika müsaade deyip pencerenin önünden sırra kadem basmıştı...

Behçet artık gerek şehevi, gerek bedeni, gerekse medeni takiple...

– Güzel peri... Gel biraz; beni, emin olunuz ki şu anda sadece vücudunun narin hayaliyle idare eden gözlerin, biraz sonra yaşlarla dolacak, günlerdir hakkınızda düşündüğüm hayalî şeyler ne zaman hakikat olacaktır?

İşte gizli aşkın bir temsilcisi olan Behçet kararını vermişti... Evde herkes babasının cesedi önünde ihdiram duruşunda dururken o ne olursa olsun, Nafile'ye gizli aşkını âşikâr edecek. Fırsat bulursa da başka münasebetsiz şeyler yapacaktı. Bu kararla setre ve pantolonunu giyerekten büyük hanımın ilâcını vermiş kendi kaldığı müştemilâta gitmek için bahçeden çıkmıştı... Heyhat işte Erenköylülerin Girdabı Elem dedikleri büyük aşk, üç saat tehirle başlıyacaktı.

Mermer havuzun içindeki balıklar bile Behçet'in şehevî açlığından korkmuş ve suyun zeminine sinmiş, bin bir meşakkatle teker itinayı elemle dizilmiş ve paşa babanın Musul'dan getirdiği zebercet rengindeki çakıllar Behçet'in ayak darbeleri altında birbiri üstüne binmişti...

Behçet setresini savurarak gözlerinde satır satır okunan hayvanatı beşeriyyeye mahsus hislerle (La Boit Humain) bahçe kapısını açtı. İhtirasın çılgın kolları onu iki zaptiye gibi çekti. Salyaları akarak mırıldandı.

– Ey Nafile, mafile yere kendini şu kişizadenin taarruzundan imtina edemezsin. İşte kapıya dayandım. Senin için tahin pekmeze bulandım. Aynı vakti Nahit de müştemilâtını satıp duvarları arasında vücudunu (Okside De Singe)'le masaj yapan Nafile dışarıdan Behçet'in hıyar gibi bağırarak cinsî istekte bulunmasına bigâneyi hususatı kerem kalmamış olmalı ki devkap pazen geceliğini vücudundan tard ederek:

– Lan Beyefendi, maksadını anladım. Ne olur... Şu hizmetçi ve ahretlik parçasına acıyın. Gerçi ben de şimdiye kadar bir kişi-

zade vasıtası ile aşkın şarabından bir galoncuk içmek isterim. Lâkin ya bu haremi aşkımızın bir memnu mıntıkası olursa. Onun için lütfen paşazadeliğinizin verdiği cehtü eht ile gidin yoksa da dayanamayıp, kapıyı ardına kadar açacağım hain erkek...

Nafile'nin bu haklı şikâyeti feryadı tahta kapıyı geçip Behçet' in kulağına gelince Behçet Bey fazla erkeklikten köpüren ağzını sırma işlemeli mendili ile iki seferde silerken...

– Ah... Ah... dedi... Bilemezsin. Nafile. Benim ebeveynin bu sinne kadar önüme sini sini lezzetli yemekler ikram eyledikleri de, ulan bir kerecik, bu oğlan akıl balik oldu diye düşünmediler. Zaittir, Nakıs olabilmesi imkânsızdır... Onun için bendeniz de bu civarda şikâr olarak seni seçtim... Aç kapıyı, Nafile, yoksa zaptu rapt ile girer bütün eşyana el korum unutma bendeniz bir kişizadeyim, sandığın gibi peynirli değil sadeyim. Aç kapıyı yoksa (Ouvre la porte).

Nafile bir kişizadenin emrine karşı durmanın teşkilâtı esasiye kanununa mugayir, teşhizatı cinsiye nizamnamesine muhalif olduğunu bilmeyecek kadar ilmü irfandan şayeste olduğundan son bir itiraz yapıp vetosunu kullandı.

– Olmaz, size kapıyı açamam açınca da kaçamam... Ey erkeklikten nasibini almamış hergele, git kapıyı sürmele. Vallahi anneme söylerim, senin ağzına biber kor.

İşte artık son şehevî krizlerini atlatan Behçet bütün hıziyle kapıya yüklenirken:

– Ey Bakike!.. Pas vermedin ha içeriye duhul eyliyorum. Aley hop ham hum şaralop.

Diyerekten odanın ortasındaki mangala küt diye düştü.

Nafile ile bir müddet nazarları isabet etmedi, sonra tatlı tatlı bakışırlarken. Nafile:

– Bari gel aslanım dedi... Bir zavallı bakirenin odasına giren kişizadeye ne buyurulur?

Behçet papyonunu çözerken:

– Salona buyurulur, dedi.

Civarda gecenin sükûtu hüküm sürerken, Behçet, Nafile'ye yaklaştı, yaklaştı, elleri ellerine değdi ki...

Önce dirsek teması ile başlayan münasebet, vakit ilerledikçe iki vücudun cinsî temasına yol açmış olmalı ki, somyaları dökülmüş karyoladan münasebetsiz gıcırtılar çıkıyordu. Behçet şehevî ve bedenî ayni mealde olmak üzere medenî açlığını gidermek emeliyle Nafile'yi adeta ve rahvan bir tempoyla yiyor, kemiklerine aykırıdır diyebilir. Fakat şu hakikate beş kâğıt basmalıyım ki, bu sahne sansür kestikten sonra efkâr-ı umumiyenin ittilâlahına arz edilmiştir.

Neyse biz burda sizi aydınlatıncaya kadar ortalıkta aydınlanmış, Behçet de hiç bir hukuku düvel ve insaniyeti hakkaniyye kaidesi tanımadan müdafaasız Nafile ziyan etmişti... Yani kısacası, gece bakireliği ile iftihar eden kız oğlan kız Nafile, şimdi buz gibi kadın olmuştu. Ne diyebilirdi? Efendisi veli-i nimeti onun ırzı mırzına tecavüz ettiyse bunda telâşlanacak bir husuat mı vardı? Sadece...

– Senin olmuşum beyefendi? diye canhıraş ve cankurtaran gibi inledi. Behçet önce bittabiî onu dinledi, sonra da sedire de pantolonun düğmelerini büyük bir ustalıkla iliklerken.

– Zaten zatımın demirbaşları muvacehesindeydiniz... Katiyen bu teması cinsiyetimizi umumî yerlerde, bilhassa yemeklerden sonra kimseye açmayız. Ben yine geleceğim. Al şu iki mecidiyeyi yatağı bir hallaca attır, zira muameleyi beden halinde döşek pek katı ve tahammülü fenaydı diyerekten fesini başına oturttu.

Heyhat, bütün hakkı hukuku kendinde gören, bu çılgınlık anında ahiretlik kızı ziyan-ı sefil eden bu herif gidiyordu...

Ulan pezevenk, diye bağırdı Nafile. Sende şu kadar izan, şu kadar mizan ve de şu kadar intizam yok mu? Haydi, bir anlık heyecanına 3-2 mağlûp olup, benim gibi bir tazeyi bayatlattın... Dahası var. Dur, gitme; beni de öyle hayvan gibi itme... Ya şu iki mecidiyenle benim vücudumun bedelini mi veriyorsun? İdare etmez, bastır bir mecidiye daha...

– Şunu biliniz ki ey evlâtlık parçası... O parayı yatağı attırasın diye takdim ettim. Jevous donne d'argent qui la monte de naylon.

– Heyhat, diye inledi Nafile. Ya aşkımız... Ya şu masum kalbim... Böbreklerim, ciğerlerim?.. Belki de meselâ bir çocuk. Hamile kaldıysam. Behçet tahdelşuur bir encümle sıraladı.

– Hamile mi? Hamiline gönderirsin ey çirkef karı... Adio mon secret l'amout.

Sert bir kapı darbesi ile fermela port olan kapı hâlâ yatağın üzerinde izale-i bir kin durumunda oturan Nafile'nin yüzüne şırak diye kapandı. Nafile son bir nida koyuverdi:

– Beni ziyan eyledi bu kişizade, bakmıyor çeşmi siyah feryade...

Mayıs iptidası bu sabah hâlâ Erenköy'ün melâlini devam ettiren bir gün... Ne kadar nadide nebahat varsa bahçelerde açmışlar... Müjdeler bahçeden güneş Behçet'in yatak odasından çaktırmadan içeriye girip endam aynasına hızla çarpıp aksişems eyliyor... Hana fahrenhayt 180 derecesi hararette...

Bugün Behçet pederinin mevkiine kurulmuştur. Tonla emlâk, nakit para ve bir o kadar tasarruf bonosu vardı... Bu eşşekoğlu eşşek ziyan ettiği Nafile'nin karnının burnunda olduğunu göremiyecek kadar miyop onun için bir gecenin anî feveranı (cancantracion)u zaten Nafile. Ne yapabilir? Ağzına biber korlar sonra. Ya dar-ı dünyaya gelecek olan yavrusu... Bir piç... Hugo'nun dediğinden, ustanın yediğinden: (İnsanlar doğarken şanslarıyla doğar, eğer şanslarıyla doğmasalardı çok neşeli olurdu.)

İşte otuz bir mayıs günü doğacak bu veled-i zina için de aynı tekerleme vaki olacaktı...

Behçet'le müteaddit defalar devam ettiği temaslar Nafile'ye Hugo'yu tanımazdı ama efendisinin acizane bir kelâm ettiğini sanarak susardı...

Vaziyetin hal ve hulâsası buydu. Behçet yavrunun kendi yavrusu değil martı yavrusu olduğunu bir zabıtla ispat ederse Nafile ayvayı yerdi. Zulmun şiddeti, kuvveti varsa, hakkın da yenil-

mez imanı, burkulmaz kolu vardı ama, Nafile'nin bir kolu çolaktı...

İşte bu duruma göre Behçet bir nebze bile vicdan azabı duymuyor dadısının kucağına kadar getirip koyduğu Çamlıca tereyağı ile iki adet alekok yumurtasını yiyordu. Heyecanlıydı... Zira bu gece Nazan Hanım'ın helva sohbetine davetliydi.

Nazan Hanımefendi Paris'te Soir ve La Fayette'ten mezun şen dullardandı. O zamanın Teşvikiye ve Maçka sosyete generalinde parmağı vardı. Bütün kibar kişizadelerin devam eyleyip ömür-ü lâtif (dolce vita) yaptıkları apartman dairesine kimler gelmezdi kimler. O zevat-ı sayalım da bugüne kadar gelmiş kişizadeliğin mantar olmadığını anlayın.

Sabuncuzade Ekrem Bey, Papyon Cevat Bey, Ziver Bey, Şehir Kâhya, Perapalas Şadi Bey, Markiz Zekeriya, Bonbon Şevket Bey, Setrezade Nuri Bey, Eyüplü Halit Bey, Maçkalı Zenne Zeki Bey, Cins-i Lâtif Bey, Osman Bey ve Roman-ı tefrikamızın kahramanı Behçet Bey.

Bu helva sohbetine musırran ve hati olarak devam eyliyen hatunları burada ifşa etmem birçok sosyetik ve aristokrat ailesinin seceresine bir darbe indireceğinden ifşa eylemiyoruz.

Bu helva sohbetleri ekseri on erkek ve on da dişi mahlûkatın iştirakiyle yapılırdı. Biraz sonra başlayacak bu rezaleti faş etmeyi sonraya bırakarak biz maceramızı takip edelim.

Behçet Bey'in lâmbriden mamûl altı atlı (Şimdiki altı silindirli bir otomobilin karşılığındadır) arabası Nazan Hanım'ın ikâmet eylediği (Le Palas de Plaisir) yani, Zevk apartmanının önünde durduğu zaman Behçet Bey grande tuvalet, iki yüz elli gram, bir çekirdek vasıta-ı nekalden indi. İçerden daha önceden haneye duhul eylemiş beyefendi ve hanımefendilerin canhıraş ve isterik kahkahaları gelirken, Behçet fesini ve terilenden mamûl pardösüsünü alan uşağa:

– Oooo... dedi... Demek ki içeride hızlı gırgır var... Geldiğimi Nazan Hamfendi'ye lûtfen derhal anons ediverirsiniz, bilhassa siz bir partier olarak.

Tabiî ki Behçet unvanını korumak için D.D.T. kullanacaktı. İçerdekiler de kibar takımından olabilirlerdi... Bu demek değildi ki, Behçet kartvizitini ve eşkâlini tarif etmesin.

La Gramofon da o zamanın meşhur valsi Valansia (Türkçesi ulan Ziya) tagannüm ederken uşak gümüş bir tepsi içinde Behçet'in kart de visitesini Nazan Hanım'a ibraz ederken:

– Oh ne sürpriz ve elegan, ne lübortüf bir sürpriz. Onu derhal salona alınız, dedi.

Heyecan son haddini bulmuş, beyefendiler, siyah havyarlarını atarken, hanımefendiler de bütün sosyetenin merakına mucip olan bu genç beyi görmek için yelpazeleri ile heyecanlarını bastırmağa çalışıyorlardı. Salonun havası ve atmosferi içilen serk-i daryan ve iptida-î zevk sigaraları ile Dilnişim vapurunun ikinci mevkiine dönmüştü ki, Behçet gayet alagorik bir pozla kapıyı ardına kadar açarak akz-ı endam etti. İnci simasındaki komantizm, paçalarından akan realizmle o şimdi tam bir teşkil etmişti. Kendine büyük bir istek ve reh-i zarışla bakan huzuruna doğru, adi adım yürürken reveransını alırken...

«Mademe les monsieur. Şu anda müstesna heyetiniz karşısında bulunmakla cart curt eylerim. Bir kişizade ve paşazade olarak mil pardon, hakkım olan hayat-ı sefahate atılmaya hazırım. Aşk, servet ve şehvetten yana sizinle beraber olmakla müttehirim. Ne sabıkam, ne de sârî bir hastalığım olmayıp bedenen tam teşekküllü bir erkeğim...

Lûtfen şöyle sıraya girerek teker teker bizatihi kendinizi bana kimlerle teşrik-i zevk eyleyeceğimi anlayayım. Tekrar hürmetlerimle. Behçet...» dedi.

Behçet, lâfını bitirince, bu gayet nazik takdim karşısında mütelezziz olan beyefendiler ve hamfendiler onu deli gibi alkışladılar... «Bravo, his extra, extra, extra, le bulle, çok güzel» gibi sadece nazikâne ait takdir nidaları salonu inletti.

Nazan Hanım, Behçet Bey'in koluna girerken.

«Ah beyefendiciğim, dedi. O ne lâtif hitap, o ne nazik takdim, emin olunuz ki kalbim biberlenmeyen hislerle sevip oldu.

Geliniz, yalancı dolma, tarama, çerkez tavuğu neş'e ve aşk'a dalalım şu yalancı âlemden birer parmak alalım yürüseṇe beyim, cebine merdivenle ineyim.»

Behçet bedenini kendine temas halinde olan Nazan Hanım'ı bedenine bordadan yaslarken:

«Öyle söyleme Nazan, ben kibar olurum bazan.» dedi.

Nazan, bu sosyetenin şehvet servet delisi kadını bir köşe yastığı edasıyle Behçet'e sokulurken.

«Bu bir kur mu? Yoksa güzel bir bayana yapılan kompileman mı aslanım?» dedi.

Behçet ağzına bir miktar tarama atarken:

«Neşeniz bilir canım.» diye cevap verdi... «Saatler ilerledikçe size daha cazip gelebilirim.»

O anda diğer bir köşede ızgara köfte yiyerek dedikodu yapmakta olan Binnaz ve Şadıman Hanım'lar fiskos kos fis yaparaktan:

«Oh ne orijinal bir gece.» diyorlardı... «Nazan kendine yeni bir şikâr buldu. Bakalım bu bey nereye kadar onunla aşk-ı zevk eder?»

Malûm Nazan Hanım çok hercaidir. Erkekliği kullanıp kullanıp bir posa gibi serbest ediverir. Hayatı yarım arşın yırt... Zavallı Behçet Bey... Hey gidi Heeey...»

Hakikatte de Nazan bizzat kendi zevki için zavallı Behçet'i şikâr olarak seçmişti. Kadınlığının verdiği tahaccüple Behçet'i bir punduna getirip yatak odasına atacak ve ona kendini teslim edecekti... Seksomanyak bir hanımefendiden ne beklenirdi zaten?.. Acaba bu kadında Mata Hari'nin ruhu mu gizliydi yarabbi sen bilirsin?.. Artık zevk-ü âlem son haddini bulmuş bütün beyefendi ve kibarzadeler ceketleri fora etmişlerdi... Gözlüklü Nuri Bey içtiği mastika rakısının tesiriyle mücellâ masanın üstüne çıkarak bütün herkese hitap etti...

– Ayol çocuklar, bu geceki heyeti hazera pek sönük geçiyor... Acaba hicap duygularınız mı geldi?.. İşte hatunlar... Herkes körebeye muttali olsun Cafer bezleri getir...

Aman efendim... Böyle helva sohbetlerinin en terbiyeye gayri mugayir oyunu olan körebe acaba ne gibi bir rezalet yaratacaktı?..

Cafer'in getirdiği bezleri bütün hanımlar beylerin gözlerine bağladılar. Bir nevi gücü, gücü yetene yani: (Force la force) oynanacaktı... Beyler cinsul letaif, hazreti tel kadayıf yani, şikârlarını arayan dehşeti engiz canavarlar gibi, ve ana baba kuzuları olan hanımlara taarruz fikriyle yerlerinde duramıyorlardı.

Nazan da narin ellerinin nazik temasıyle ürperen, Behçet Bey'in gözlerini bağlarken fısıltıya ve revâ üzerinden bir sesle...

«Hayatımın erkeği.» dedi. «Beni göz kararı ile şöyle palamut yakalar gibi yakala. Başka avcıya bırakma beni. (Laisser mon pecherir.)»

Behçet nazarı itibarını kapatan bezi eliyle muntazam bir hale getirirken...

«(Oh mon dame)» dedi. «Adeta isterik arzulardan manyatası bozulmuş tramvaya dönen şu vücudumla seni yakalayınca neler oluyor neler, terbiyeli köfteler. Ey kadınlığın en üst mertebesine çıkmış kadın. Nedir senin adın? Neden bu pazen nazar bantla ben karanlıkta kaldım?» Nazan şuh ve muh bir kahkahayı müteakip:

«Ayol Behçet Bey» dedi... «Haydi saldır. Ne kadar toz duman varsa kaldır... Eminim zatialiniz anî bir reflekse muhtaçsınız... Artık tahammülüm kalmadı. Hamle et Behçet. Hamle et... Hamle... İşte o anda Bonbon Şevket Bey'in öttürdüğü madenî düdükle bütün gözleri bağlı beyefendiler anî bir feveranla karıların -pardon sosyete güllerinin– üzerine yürüdüler. Aman yarabbi o ne anî tehennürdü. Dişi ve erkeğin birbirine yem olmamak istidadıyla koca salonda bir eveleme develeme, kovalama başlamış, her bir istikametten canhıraş feryatlar yükselmişti... Derken bakıyorsunuz bir beyefendi el yordamıyla ve haktaalânın yardımıyla bir hanımı yakalıyarak zaptu rapta alıyor, diğer tarafa nazar eylediğinizde aynalı dolaba giren bir çift terbiyesizce hareketler tenessül etmekle kalmayıp o tekmil canım elbiseleri berbat edi-

yorlardı... Bu ne müthiş bir rezaletti. Bunların anaları babaları iptal mi olmuştu?

İstanbul'un zadegânı, erkeklik ve kadınlık hislerinden gayri müsemma, miğdeleri yedikleri kimyonlu köfte ile, başları içtikleri müskiratla dönmüş bir kazan mahlûka mıydı?

Öyleydi ya... Tereyağ!

O anda bin bir müşkilât-ı mesai ile nafakasını kazanmaya çalışan insanlar şu menazır-ı rezaleti görseler ne istimal ederlerdi?

Tevekkeli değil Ziya Paşa merhum;

«İnsan-ı beşer, beşer beşer işer» dememiş;

Artık salonda sükûnet avdet etmiş, deminki laûbali havanın yerini kısık feveranlar almıştı.

(Bu sahnenin teferruatını yazmam aldığım terbiyeye müsait değildir.)

Neyse Behçet'ten başka herkes neş'esini bulurken Behçet kahkahalar içinde hâlâ enselenmeyen Nazan Hanım'ı kovalamakta ısrar ediyordu... Neticede elleri sarışın bir yumuşaklığa temas eyleyince...

«Sobe» dedi... «Sizi yakaladım» şekerim.

Nazan bulundukları odanın kapısını kaparken ihtiras dolu dudaklarıyla karışık (Sadri Alışık) inledi.

«Oh erkeğim benim, ye beni, mangez – moi gel gel... Topla sağ yap...»

Artık o tarihten ve Behçet'in körebe oyunuyla Nazan Hanım'ın harem-i şehvetine duhul eylediğinden sonra bütün Dersaadet (İstanbul demektir) çalkalanmağa başlamıştı... Zira bu servet ve şehvet delisi taze bu hali pür melâline bir de Behçet'i ilâve etmişti...

Bakara, makara, poker, bezik ve briç partileri, her gece müskürat bir de Nazan Hanım'ın doymak bilmeyen hissiyat-ı cinsiyesi Behçet'e tüm 8.900.000 İsviçre kronuna mal oluyor, annesi Nezihe Hanımefendi Erenköy'de saçlarını yoluyordu. O deha vükelâ ve bütün ukalâlar bir paşazadenin günden güne sefahat sebebiyle bir ispermeçet mumu gibi eridiğini müşahade eyliyerek:

«Vah, vah. Hüsnü paşazade Behçet'i gördünüz mü? Ahırkapı fenerine dönmüş, ne çehresinde renk, ne de ahenk kalmış; şehvet-i hilkatten nazarları, pazarları, pazartesileri bi-karar olmuş. Eyüp'teki akarını satmış dün gece çakırkeyif olarak Kandilli'de yatmış paçasına kadar çûş-u işrete batmış. Onu ıslâh-ı nefs etse etse ne eder?» diyorlardı.

Bu hakikate parmak basan zevat böyle düşünedursun, Behçet o gece masa-i kumaride 10.000 som lirasına kılıç açıyordu.

Karşısında o devrin en büyük üçkâğıtçılarından Pantolon Tevfik Bey vardı... Nazan ise Behçet'in gaybubetinden istifade-i bil yeni bir zamparayla sevişmekte idi...

Bu haile engiz maceramızı ibretle okuyanlar... Düşünmüyorlar mı ki, sefahatin sonu yoktur...

Behçet deste-i iskambili elinde ararken bir yanında hazır-ol vaziyette duran mahlut-u işretten (kokteyl) iki adi yudum eda ederken:

«Parol d'ohem,» dedi. «Ulan pezevenk 10.000 lira gibi ufak bir meblâğa kılıç açmak pespaye kerizcilere mahsustur... Arzu buyurulur mu? Şu parayı 50.000 altına çıkaralım... Hem daha bir neş'eli olur annadın mı?»

Onların bu fiat hakkındaki muharezeleri masanın etrafını fırdolayı çevirmiş bulunan hazurun tarafından müthiş takdir nidalarıyle karşılanmıştı. Her kafadan başka bir ses seda çıkıyor, sosyete yeni bir skandalın eşiğinde bulunuyordu.

Zenne Zeki Bey, heyecanlı bir kadın sesini taklit ederek:

«Aman şekerim, dedi. Bu ne şık taarruz âdeta kendimi buldum, bu lafû güzafınız içinde Behçet Beyciğim, senin canını yesinler...»

Behçet Bey davudî bir sesle Zenne Zeki Bey'e hitaben:

«Bırakın da Pantolon Tevfik Bey kendi desinler. Hepinizin malûmudur ki benim daha filvaki kumarda kaybabet eyliyecek üç hanımla beş apartmanım var... Haa hayt... Lâkin Pantolon Tevfik Bey'in nesi var?..»

Hazmı güç Murtaza Bey, lâtifeye letaifle katıldı...

«Kırmızı fesi var...»

Pantolon Tevfik, hanımların karşısında harcanmaya dayanamamış, cevabını derakap tekzip eylemişti.

«Ya... Öyle mi?.. Şu anda her şeyi mahcuz ve şeref-i hayatiyesi bir mahcuz ve şeref-i hayatiyesi bir paralık olan beni yahutta sen, zannı kat'imize göre 50.000 altını ortaya süremem mi sandınız?.. Oh le terible se qui la societe... Lâkin, o kadar param yok amma oynayacağım... Lûtfen kâğıtları açınız. Siz de masanın civarından kaçınız... İspatimin dağlısına kılıç...»

Behçet hasmının bir anî suplebesi karşısında vaziyet alarak iskambilleri açmaya, etrafa neşe saçmaya başladı. O esnay-ı demde salondan bir tayyare geçse seda-ı şiddeti duyulamayacaktı biltabiatiyle... Bir hanım:

«Oh... Oh... Çok müthiş... Çok extra... Çok le pasy de la püf», diyordu... Bazıları ise heyecan-ı zevkten kabak çekirdeği ve çifte kavrulmuş yiyordu...

Yeşil çuhalının zeminine sıram sıram sükût veren iskambil kâğıtları herhangi bir faninin istikbal-i atisine tesir edecek, belki de bu iki heriften biri 50.000 altını cebellez-i ederek defolup gidecekti...

Birden Pantolon Tevfik Bey'in canhıraş bir sevinç sedası koyvermesi duyuldu...

«Tamam, Pangaltı hamam... İşte ispatinin dağlısı... Kaybettiniz azizim Behçet.»

Behçet, Kök Salih'in oynadığı bu oyuna bozularak bi-Cemâl bir nida ile...

«Olamaz.» dedi. «Imposibblenat in posible. Mahvoldum minik bir ayva gibi soldum. Şimdi ben anneme ne derim. Ey bir insanın asabını bozarak servet-û emsalini mahveden kumar, senden nefret ve mefret ediyorum... Alınız 50.000 altın lira tutan meblâğı emrinize Emlâk memlâk pangasına yatırıyorum. Hesap numaranız 38/3621'dir. Ben şu anda iflâs etmiş bir kişiyim. Elbette bugün sana tebessüm eden talih yarın bana sırıtır... Ey sosyetenin mefluç ettiği kişizadeler... Şunu biliniz ki, kim olursanız olun

meşhur Hüsnü Paşazade Behçet'in bu haline seyirci kalamazsınız... Kaybettim. Ne demişler?.. (Bùgün bana, yarın babana, atmayın lâflarımı yabana...)

Eeey kalbimin atışları... Yavaşlama... Şimdi de sen başlama... Nerde Nazan beni ancak o teselli eder... Dağılır şimdi hüzn-ü keder. Bana yol veriniz... Ferme la porte...»

Hazurunun dehşetle açılan nazarları arasında Behçet sinirli hareketlerle yürüdü... Salonu müthiş iniltiler bürüdü...

Birkaç dakikaya mumkân bir serveti heba eden bu kendini bilmez kişizade ne yapacaktı?.. Bedbaht adam bilmiyordu ki açacağı kapının arkasında onu ikinci bir darbe-i ruhiye (şok) bekliyordu...

Kapıyı anî bir supleksle açan Behçet iki kadem uzaktaki karyolada sevgilisi Nazan Hanım'ı cinsî aşk halinde ve kollarının arasındaki (ambrasse) eylediği hıyar gibi bir herifle gördüğü an hayatının aldatılma zehriyle dolduğunu, şakaklarından boşanan teri taze ile gırtlağından amudu fukarasine kadar ıslandığını hisseyledi... Yarabbi bu tabloyu rezile, bu hâdise-i şehvet bu mahlubu cereyan neydi?. Her şeyi mahvolmuş bir dişi bunu istimal eyleyen iki kişi...

Dr. Shanayder'e göre: *(Aldatılan bir ruhta artan tansiyon mutlaka bir cinayete sebebiyet verebilir...)*

O halde Behçet ne duruyordu? Gerek aile-i edebini, gerekse bu ihanetin sebebini o anda tahil etmek neye? Vur... Lüververinden çıkacak iki adet mermi, seni sevip de bir tuvalet kâğıdı gibi (Le papier de W.C.) atan şu kadını ve onu ayıklamaya kalkan zamparasını yatak çarşafları üzerine kanlar içinde ser... Ser ki, hiç olmazsa erkeklik hislerini tatmin et...

O esnada sekiz saniye, dokuz taksim yedi mesabesinde bu caniyane fikriyatla Behçet Bey elini pantolonunun kıç cebine atarken, gırgıra alınmanın ve ihanete uğramanın husumetiyle besili bir inek gibi bağırdı...

«Davranmayın... Eller yukarı... Dekomen... Ey kadınlığın sadece bahusus ve bununla beraber, şikârlarını mahvetmek fik-

riyle kullanan sefil ve rezil kadın... Sevdimse seni, kalbime gir oy demedim yaaa... Şu yanındaki herifi yatağına muntazam bir şekilde koy demedim ya... Beni mahvettin... Sahte aşk-ı neşenle beni revnâkı kevkavus eyledin... Yemedim yedirdim... Heyhaaat... Ne han, ne hamam, tastamam 85.000 altın lirayı emrine verdim. Asaletimi sefaletle değiş tokuş ettim. Gel dedin geldim... Git dedin gittim... İşte bak revolverin horozunu geriye ittim. Son duanı et ki, o senelerdir sadece aşk ve şehvet dökülen leblerinden bir nebzecik rabıtalı bir cümle çıksın... İşte tabancayı kaldırıp sizi endant ittihaz ederek, gez, göz, arpacık üzerinden nişan alıyorum. İki saniye ve üç salise sonra şu salona duhul eyleyecekler, beni bir katili matil, sizi birer maktulü maktule, bu zamanda böyle hareket geçer makbule... Boşuna yalvaran nazarlarla bana bakma... Elini çek... O zamparanın kravatını takma... Dikkat... Bir, iki, üç... Bok yoluna katil olmak çok güç... Ben yandım, sizi de yakacağım... Elbette biraz sonra burdan kaçmaya bakacağım... Ey Nazan, elveda bu hayata demeli, ölürken bile kimseye bir şey dememeli... Dan... Dun... Dan...» Behçet'in rovelverinden çıkan ve havada bir kaimi zaviye çizen üç mermi önce Nazan'ın sonra zamparanın sinesinde geniş rahneler açtı... Nazan vedayı hayat eylerken sade bir kerreye mahsus olmak üzere...

«Ah Behçet yaktın beni gül iken, üç günlük sümbül iken.» diyebilmişti. Herifi naşerif ise daha önce darifenadan, darülbekaya olduğundan bu vecizeyi duyamamak gafletinde bulunmuştu. Her hiyanet, bir cinayetle müstezimdir vecizesi adeta salona vahim bir örtü gibi sindi... Ondan naşi Nazan'ın feryadı da dindi.

Vakamızın hakikî kahramanı Behçet Bey, hâlâ odanın merkezinde bir heykeli sükut halinde duruyor, elindeki kovelvekten çıkan dumanlarla genzine kaçan baruttan bir kısmını ciğerlerine istimal eyliyordu... Her şey hitam bulmuştu... O bir katildi. O bir anî heyecan anında iki adet insanı katil matil eylemişti... Mahv-û harap olan siniri ve bütün sempatik sistemi titriyor, yatak çarşafının zeminine anadan üryan uzanmış Nazan'a nazar eylerken:

«Öldü (is deal)» diyordu. Neden sonra içerideki âlemi kâfi bulmuş olan zadegân girişinde, bu feci manzaranın ortasında onu nurattal bir vaziyette buldular... İşi ciddiye alan bir bey bir feryat koparttı.

«Kanlı cinayet nihayet oldu... Derhal dışarıya bağırın, ne kadar zaptiye varsa çağırın katil işte elinde lüverver bu vaziyeti cennette en aşağı yirmi sene yer.»

Behçet melâl içinde herkese hitaben:

«Oynadım kaybettim, bu oyunu gelsin görelim beni tevkif edecek herifin boyunu.» dedi.

İşte Maçka sosyetesinin dağılmasına, İstanbul kibarzadelerinin dedikodu ve bir senelik heyecanı şiddetine mazhar olan bu hadise böylece kapanmış ve zavallı Behçet yapılan mahkeme ve muvaceha sonunda cemiyeti ahvamın damgaladığı bir mahkûm olmuştu.

Heyhat menfaların rutubetli duvarları arasında elaimi cehd ile duruşma gününü bekliyecekti...

Böyle bir beyefendinin katil ve matilden içeri girmesi adalı erkândan olmadığından, Behçet'in validesi Nezihe Hanım derhal Babıâli'ye müracaatla biricik mahdumunun adi bir mahkûm muamelesine tabi tutulmasına istida ile itiraz etmişti. Pederinin nüfusu aslisi ve itibarı siyasî bu hergeleyi sefilin umumî koğuştan alınıp birinci sınıf zadegâna ve mahkûm'u siyasîye ait koğuşa nakline yol açmıştı.

Şimdi Behçet'in hapseylediği menfaada bulunan zevata soralım da zavallı Behçet'in nasıl bir komitecilerin yuvasına inkikaz eylediğini görelim. (Şöyle buyrun) İttihattı Terakki'nin içeri attığı ihtilâfçılardan Bomba Teyfik, Kâr Ziya, Arabi Mehmet Pehlivan ve bu heragilin reisi mutlakı Hacı Yusuf namıyla maruf bir şerirdi... Hepsinde dışarıdan sokulmuş el bombaları ve kesici aleticariha vardır. Ellalısade caniyanelere mahpustan firar edip şeriatı ve tarikatı ihya etmek ve hükûmeti ilga edip başa Hacı Yusuf'u güreştirmekti... Gözleri kanlı burunları sümüklü sineleri

kıl içinde olan bu güruh. Behçet içeriye duhul edince onu bir an süzdüler.

Bomba Teyfik, Behçet'e:

«Be hey!.. Gafili zavallı, seni de şu siyasî cereyanda bunaltıp nevazil mi eylediler?.. Kimsin?.. Casus musun aramıza girmekle neyi kastediyorsun? Cevap ver yoksa leşini sereriz.» dedi.

Behçet, nazikâne, adilâne ve arifane bir kelâmla:

«Hayır, lan, bendeniz, ne siyasî, ne riyazî ne de içtimaî bir kahpeyi haremi yatağında imha edip geldim. Bir katil ama asla ve kat'a bir hain değil.» dedi.

Behçet'in karşısında komitacılar lepalep ve serbestçe birbirlerini nazar eylediler. Hacı Yusuf Behçet'e doğru adımlarını tanzim ederek yürüdü ve imanlı bir sedayı gayz ile:

«Afferin len köftehor.» dedi... «Gerek imanı seddedin, gerek hiddetin mülâyim ola... Biz buradan firar eyleyip sırra kadem basacağız. Arzu eylersen sen dahi bize iştirak eyleyip tüymeye bak... Zira muhakemen neticesinde tereyağ gibi sürülmen ihtimali varitti. Biz hak yoluna firar eylerken sen bok yoluna gitmek. Layehimlâyemua estepeta püf. Kef küfem züf...» Bu esrarı taş eden konuşma Behçet'in asabatına çüş dedirtmiş, karşısındaki güruhu vahşiye karşı onu mülâyim olmaya zorlamıştı.

Bizatihi hayat-i asliyesi kayan Behçet bu kaile engiz maceraya atılacaktı. Mademki aşk-ı maşk cart curt etmişti, o da ne kadar hayasızlık, edepsizlik ve de denaat varsa irtikâp edecekti.

Masum bir seda ile cevap verdi:

«Ey karşımda beni macera-ı zevke atmak isteyen harif-i naşerifler... Derhal bana da bir adet alet-i ceriha verin... Haydi hep birlikte buradan firar edelim...

Şerinize şer, başınıza baş, kaşınıza kaş isterim... Mademki bu cemiyet-i memiyet beni on paralık pul gibi damgaladı. Artık buhar olup isyan eyliyorum. (Liberte ne qui l'homme l'hu manite change et change.) Yani bir hürriyet cihet-i sirkat babasına mültezimdir... Artık şerikiniz olarak aranızdayım, hepinize benden bir çay.» dedi.

İşte tam muhakemesinin evrakı sorgu hâkimliğine sevk edilen zavallı Behçet mazisine bir adet sünger çekerekten komitacı ve manitacıların arasına karışıyordu. (Behçet hesabıyla tarihi 24 Şevval, 1310.)

Bu tarihe tesadüf eyleyen gece beş şerik-î cürüm, menfanın duvarında açtıkları rahneden tüyerlerken acaba gayet nazik bir hayat-ı muntazaman idrak etmiş Behçet'e ne gibi bir dümen tutacaktı?

Vakt-i kesahat tam alaturka saat sekizi on sekize tecavüz eylerken Behçet ve hempaları, pompaları da yanlarına alıp Eğrikapı'dan çıkmışlardı. Ertesi gün çıkan jurnaller Behçet'in Hiyatçılar'ın azılı şerkî olarak gaybubet eylediğini yazıyor, halk gazeteleri muazzam bir izdihamla taksim eyliyorlardı... Behçet artık tam bir sirkat-ı şerik olmuştu... Ne hazin, ne feciydi.

O zamanın Adliye Nazırı Keçi Sakal Rüştü Paşa, derhal zaptiye ve intibat kuvvetlerine şu emri ipla eyledi.

«Çabuk o beş serseriyi enseleyip, hapse tıkınız. Görmesin gözlerim, haydi çıkınız... Aport!»

Şehr-i Der Saadet-i İstanbul'da ne kadar zabıtayı polis varsa, şerirleri taharri ederken, Behçet ve şürekâsı Küçükçekmece'de bir hanede hafi bir vaziyette barbut atıyorlardı.

Behçet frenk gömleğinin manşetlerini fora etmiş artık hayatı mematı gayri meşruydu. Nazarları bile, pazarları hariç, kan çanağı gibiydi.

Behçet'in azılı şerirler arasında çıkan fotoğrafı bütün bayilere dağıtılmış ve birer nüsha olarak ta teşkilât-ı Emniyete raptedilmişti.

Behçet hempaları ile her gün barbut, üçkâğıt ve kılıç oynuyor, boş kaldığı zamanlarda da Aleksandr Dumas Per'in Üç Silâhşörler'ini okuyordu... Bu arada tabanca, kasatura, keski, el bombası gibi silâhları kullanmaktan büyük zevk-ü şevk duyuyordu... Polis taharriyat-ı aramasını derinleştirip bütün sabıkalıları toplarken Behçet ve arkadaşlarının insicam ve merkeziyet eylediği Tatanla'ya geçtiler.

İşte Behet ismini aldığı ve de hayat-ı devamını macerayı dehşet içinde kaldığı bu mahal olacaktı.

Behçet gerek komanının, gerekse endamının deforme olmaması dahilinde kendini besiye çekmiş, haşa'yı huzurdan o zayıf nahif adam, hıyar gibi olmuştu. Bazuları şişmiş ensesi dilenci asasına, bilekleri ise merdiven tırabzanına benzemişti. Bir oturuşta bir inek iki kazan helva yediği rivayet edilmeğe başlamıştı.

Piyasa ettiği yerlerde toz bırakmıyordu. Bir bakışıyla nice dilâverleri titretmeyi de ihmal etmiyordu.

Namı Tatanla'dan taşıp taa Okmeydanı'na dayanmıştı. Bizim bir zamanlar hayat-ı edebiyyesine hayran kaldığımız bu kişizade tam manâsiyle bitirim olmuştu. Artık ağzından rabıtalı bir lâf-ü gûzaf çıkmıyor, küfürün âlâsını ediyordu. Bozuldu mu ana avrat dümdüz gidiyordu. O Tatanla'da volta atmağa çıktığı zaman bütün esnaf dükkânları kapayıp sırra kadem basıyordu. Piyastos Behçet Tatanlı'nın belâsı, umumî helâsıydı. İşte Behçet'le, Okmeydanlı sayılı lodoslardan Amansız Sabri'nin tarihî çarpışması iki kabadayının da aynı karıya gönül kaptırması hesabiyle hasbi olacaktı. Bundan sonra tek bir lisan-ı edeb kullanamayacağımız bu macera da, kabadayılığa ser vermiş, tutmuş kendini koyvermiş zavallı Behçet'in, kan deryasına dönen maceralarını takip edelim.

2.
B Ö L Ü M

Cinayet Masası

Güzel Eleni, o zamanın cinsiyet-i şehvet sokağının yıldızıydı... Şimdiki Beyoğlu Mis Sokağı'ndaki bir evde sermaye-i vücud olarak çalışan bu şehvet delisi kız, maması Despina' nın gözbebeğiydi.

Viziteye çıkmak için sıra bekleyen diğer fahişeler, müşterilerin hep Eleni'ye münasebet teklif etmelerine içerlerlerdi. Ama Eleni gideni, geleni pek güzel memnun eder, bilhassa meşgûl olurdu. Allah için bütün müşteriler verdikleri parayı helâl-i hoş ederlerdi, bıçkınlardan Tophaneli Köfte Osman'ın dostuydu. Osman, Çeşme Meydan'da tek başına, yeke yek on külhanla çarpışmış, yirmi yerinden aldığı yarayla yürüyerek Çeşme Meydan'dan Sarıyer'e, azimet etmiş izlerini takiben ancak onu sabaha karşı derdest eylemişlerdi. Eleni, Osman'dan işte bu sebeb-i cinnetten pek korkardı. O geldiği an ödü kazuratına karışır, derhal işi tatil ederdi.

İşte Behçet'in bir gün cinsi münasebette bulunmak emeliyle o sokağa duhul etmesiyle meşhur Mis Sokağı cinayeti hâdisesi başlayacaktı.

Mis Sokağı'nda o gün, cenubi şarkiden şimali garbiye doğru

bir rüzgâr esiyordu... Olduk olmadık hâdiselere pabuç bırakmayan kabadayılar tam Madam Despina'nın evinin karşısındaki Dalak İsmail'in kahvede, esrar çekip dalgalarını geçiyorlardı ki daha önce Degustasyon'da kafayı bulmuş Behçet'in narası bütün sokağı inletti... Behçet gırtlağının kemiğini şişirerek şöyle nevadan bir manâ ifade eden narasını attı...

– Heeeeeeeeeeeeeyt... Karada aslan, denizde kaplan, sağlam cam bırakmaz, geceleri kendi kendine mezarlıkta yatmaz, suya düştü mü mantar gibi batmaz, anasından altı ayda çıkmış, bir elde silâh, alırım ben adamın işkembesini vallah billah, evvelce paşazade, şimdi külan, namı İstanbul'u tutmuş Piyastos Behçet'e var mı posta koyacak? Heeeeeyt...

Naranın şiddeti ile civarın bütün camları o anda kırılmış ve kahvedeki bütün bitirimler dışarıya uğramıştı...

Zaten Behçet'in narası bütün İstanbul'da meşhur olduğundan yeni bir belânın çıkmasını istemeyenler evlerine kapanarak kendilerini emniyete almışlardı...

Behçet yanpiri yanpiri sokağı bir baştan öbür başa kadar geçti. Yere iki kere tükürük attı sonra yine narayı bastı...

– Heeeeyt. Bu civarda Eleni adındaki dilber kimse derhal arz-ı endam etsin, yoksa dağıtırım bütün mahalleyi ulan kerizler...

Aynı anda Eleni ile odasında âlem yapmakta olan Köfte Osman saldırmasını kaptığı gibi pencerede belirdi... Eleni dehşetle adamının bir mubarezeye girmesini can-u gönülden istemediğinden onun kalaycı körüğü gibi omuzlarına asılarak dilberi nazik bir sesle bağırdı...

– Aman Osman, vre uyma o herife. Bak nasin derler, zaten sarhoş vre mu... Avara mu...

Osman dayılığına ve dostuna lâf atan bu hergeleye haddini bildirmek ve silâhlı bir müdahalede bulunmak kararındaydı. Öküz Osman, gelen giden bana düşman... Bıçak elimde oyuncak, aldım mı elime delerim geçerim, hasmın mı en iyisini seçerim. Keseni keserim. Bu can biz gibi bağırdı.

– Heeeeeeeeyt. Bana derler de beleş, çekil yolumdan ulan keleş... Behçet pencereden kendine lâf ve tükürük atan Osman'a bakarak güldü...

– Haaaaaayt... Ulan ordan gramafon gibi ne ötüyorsun şorolo. Anam avradım olsun gelmezsen namın yürümesin... Canına mı susadın? İşte burda bekliyorum. Bıçağına bıçak, tabancana tabanca, tekmene tekme, yumruğuna yumruk.

Heeeeeyt... Kan kokuyor burnuma, Kaaaan. Kahveden çıkanlar, müthiş bir çarpışmanın olacağını anlayarak derhal ortayı süpürmüşler, etrafa sandalyeler koymuşlardı. Belki de külhanbeylik tarihinin en korkunç çarpışması bugün burada yapılacaktı... Davul, zurna, ince saz takımı yerlerini almış, bütün Beyoğlu bu kanlı çarpışmayı görmek için Mis Sokağı'nı doldurmuştu... Osman yukarda, silâhlarını muayene etti... İki barabellum tabanca, üç küçük, beş büyük kasatura, muhtelif boylarda on beş şiş, altı adet muşta, bir sandık tırnak çakısı, çekecek, törpü, keser ve testereden ibaret silâhlarını kuşandı... Eleni'ye dönerek:

– Ulan Eleni dedi... Şu deme kadar benimle yaşadın. Yemedim yedirdim, giymedim giydirdim... Akarsu dedin aldım... Yalan mı ulan inek?.. Ama şu anda belki de bu hain çarpışmada nalları dikerim... Arkamdan ağlama... Kabadayılıkta ölmek de var, öldürmek de... Eğer Piyastos Behçet senin dostun olursa ona iyi muamele et... Yatağını yap... Yatır. Karnını doyur. Ama ona elini sürdürme. O zaman rabbena hakkı için mezardan çıkıp fiyakanızı bozarım... Katalavis?..

Eleni iki gözü iki çeşme, Osman'ın boynuna sarılarak:

– Vre ağzından yel alsin Osman'ım dedi... Yok sen ölezek... O Behçet gelezek. Vre benim bir Osman... Aydi, git delik desik et onu vre... Çabuk gelesin ki yorgunluk kahvesini iselim birlikte...

Osman burnunu karıştırarak aşağı indi... Kapıyı açtı. Kapıdan çıkınca bir nara salladı...

– Eeeeeeeyt... Geldim işte ulan Behçet... Şimdi silâhlarını gevşet. Behçet, halk tarafından çevrilmiş dairenin ortasında, bir

eli kamasında, bir eli pantolonunun yamasında heykel gibi duruyordu... Gözleri kan çanağı gibiydi. Umumhanenin kapısında, bir eli pantolonunun yamasında heykel gibi duruyordu... Gözleri kan çanağı gibiydi umumhanenin kapısından çıkıp kendisine doğru gelen Osman'a bakarak okkalı bir nara attı...

– Ayyat... Gel bakalım Osman, bastığın yere basmam. Çek silâhını saldır...

Ayağını kaldırımdan kaldır... Yürrü de boyunu görelim...

Osman yürüdü... İki hasım karşılaştılar. Ortalıkta çıt çıkmıyor, sadece tuzlu fıstık yiyen birkaç herifin ağızlarından gelen çıtırtı işitiliyordu.

Ne yalan söyleyeyim ben bile bu tarihe geçen çarpışmayı yazacak kuvveti kendimde bulamıyorum. Ama biz de yüreğimizi söyleterek bu işin sonunu getirmeye çalışacağız... Bizden gayret, sizden de metanet...

Saat tam alaturka altıyı çeyrek geçe çarpışma bütün hızıyla başladı...

İki hasım 14 Kasım 1918 salı günü birbirine girdiler. Behçet ilk olarak saldırmayla hasmını delik deşik etmek gayesiyle saldırmış, Osman ise tabancasını fora etmiş Behçet'i kurşunla haklamak yolunu seçmişti... Koca meydanda iki hasmın yaptığı mubareze yüzünden çıkan tozdan göz gözü görmüyor, canhıraş feryatlar taa Galatasaray'dan duyuluyordu. Akan kanlardan Mis Sokağı'nda ahali sandalla dolaşmak zorunda kalmıştı...

İşte mubarezenin en tatlı yerinde aldığı bıçak yaraları ile kalbura dönmüş Osman, Behçet'ten yediği yumrukla Diş Tabibi Corci Corci Corcaki'ye yaptırmış olduğu takma dişlerini tükürürken bağırdı:

– Ölümlerden ölüm beyan ulan Behçet... Yaktım seni...

Anî bir saldırışla Behçet'in sol köprücükkemiğiyle sağ döşünü aşağı aldı. Behçet, böğründen akan kana bir tampon yaparken narayı bastı...

– Ulan Osman. Namımızı dünyadan silecek sen mi kaldın?.. Vasiyetini yap sonra durma sağa sap, Haaaayt!

Birden havada Behçet'in muştası parladı. Kemik, et, sinir, kas ve iki vücudun birbirine girip yine çıktığı anda Osman altı yirmi postası gibi öttü... Başına yediği neşeli bir muşta ile Osman şimdi kaldırımlar üstünde yatıyor... Nabzı iki çift bir tek atıyordu... Behçet ölen hasmının önünde bir reverans yaparken:

– Sen öldün Osman, Allah bize ömür versin, dedi... Var mı ulan bana posta koyan hergele?

Sonra döndü Madam Despina'nın evine doğru yürürken, vücudundan akan kan onu takip etti... İşte Behçet şimdi Güzel Eleni'nin hem aşkına, hem vücuduna sahip olacak ve onu dost tutacaktı...

Rebilievvel Rumî -1876– Artık Mis Sokağı'nın yegâne dayısı Zerdali Eleni'nin dostu Behçet olmuştu. Ona posta değil, telgraf havalesi bile koyacak çıkmıyacaktı tabiatiyle...

Behçet ceketini omuzuna afilli bir pozla attıktan sonra Despina' nın evine dayandı...

– Heeeyt, diye narayı bastı... Açın kapıları ulan. Gelsin bütün nazendeler, hazırlansın peymâneler... Hey Eleni, bundan sonra düşün başına geleni.

Bir tekmede Despina'nın 16 numaralı evinin kapısını dağıtan Behçet bomba gibi içeriye daldı. Sermayeler ve Madam Despina karşılarında şarıl şarıl kan içinde olan Behçet'e aval aval bakıyorlar... Tiril tiril titriyorlardı.

Madam Despina her çarpışma sonunda böyle kan içinde alenen naksı sirkat gelen kabadayılara karşı takındığı numaracı pozunu takınmakta gecikmemişti.

– Vre aslanlar aslanı, kaplanlar kaplanı, dedi... Hoş geldin evimize... Bütün kızlarım emrine âmade civanım... Gel tosunum, yaranı pansuman edip saralım... Sonra çık dinlen... Canının istediği kızımı al... Ev senin civanım.

Behçet bu lâubali ve mültefit sözlere içini çekerek cevap verdi:

– Yaşşa, eksik olma Madam, zaten biz olamadık adam. Bundan sonra benim yerim, yurdum, evim barkım burası rabbenâ

hakkı için. Hangi inek sana ve kızlarına limon sıkmaya kalkarsa duman ederim alimallah... Bana yukarıda bir oda ayır... Ne keşlerden, ne de kibarzâdelerden bir hayır gördüm... Namım nâmınız olsun.

Bu içli ve romantik kelimeler umumhanenin içindeki bütün sermayeleri ve Madam Despina'yı tahassüratı umumiyeye duçar etmekle kalmamış, onların o zamana kadar bir erkek himayesine muhtaç olan ruhlarına bir inşirah vermişti. Madam Despina Behçet'i bağrına basarken:

– Ah paşaların paşası beyzadelerin en büyüğü, dedi. Bu hareketinle bilsen bizi ne kadar da mütehassis ve mütelezziz eyledin. Şimdiye kadar evimden dost tutan bütün kabadayılar, boyunları altlarında kalsın hep kanımızı içtiler... Yapmadıkları rezalet kalmadı. Hem kızlarımı idare ettiler, hem de paracıklarımı aldılar. Sana kollarımızı açmıyalım da, şemsiye mi açalım?

Behçet aynı anda yaralarını tımar eden Madam ve kızlarını okşarken davudî bir sesle vaziyeti hal ve hulâsa etti:

– Boş ver Madam dedi. Ben koca bir serveti bir parti kılıç açarak duman etmiş adamım... Öbürküler gibi üç sokak köpeği değilim. Para pul bana işlemez... Maksadımız samimiyet... O ineklerden biri bu evden içeriye girerse, önce kuşbaşı, sonra da lokma olur... Sen keyfine bak Despina. Bundan naşi nefesimiz bile hamdolsun kâfi... Katalavisi.

Yarım saat sonra Behçet, Despina'nın evinin üst katındaki odasında istirahat ediyordu...

Gözlerini yattığı divandan tavana dikmiş, bundan önceki hayatını düşündü... Kişi zadelikten Mis Sokağı 16 numaraya düşmek meseleydi... Ama Behçet için bu bir düşüş değildi... Bilmem ne zade Behçet olmakla olmamak arasında büyük bir fark göremiyordu. O zamanlar pederinin asalet unvanı ile sefalete düşmüştü. Şimdi ise kabadayılığı ile namını ve hayatının geri kalan kısmını yürütecekti... Ama ona kişi zade Behçet diyeceklerine Despina'nın evinde fedai Behçet diyeceklerdi. Başucundaki kitabı al-

dı açtı meşhur ressam asil aileden Dolaus Lotrec'in resmine baktı, sırıttı:

– Ulan inek, dedi... Sen de prenslerin arasında tutunamayıp buralara düştün, ben de... Aramızda ne fark var? Sen Paris'in umumhanelerinde sanatının zirvesine çıktın, ben de Mis Sokağı'nda ayni dümen üzerinde iş tutan bir evde fedailik yapacağım... Men dakka dukka...

Aynı anda kapı açılmış, içeriye üstünde sadece ipekli bir kombinezon bulunan Eleni girmişti.

Emrine âmade olduğu erkeğe doğru yürürken:

– Emrine hazırım paşam dedi.

Behçet yemyeşil gözlerle kendine bir aşk ilâhesi gibi bakan Eleni'yi elinden tutarak çekerken:

– Boş ver şekerim dedi... Bu paşa kelimesini kaldır. Ben sadece senin erkeğinim.

Akşam yavaş yavaş Mis Sokağı'nın üstüne çökerken 16 numaralı evin üst katında Behçet hayatının en büyük saadetini tadıyordu... Zaten onun sonunun buraları olacağı belliydi...

3.
B Ö L Ü M

Lüks Hayat

Behçet'in bu terbiyesiz hayatı, gayri meşru ve şehvetülbedenî bir şekilde devam etmiş, zamanla seksen yaşında olan Madam Despina, marka sayarken cartayı çekmişti bu durum vaziyetine göre Zambak Sokak'taki, 16, 18 ve 24 numaralı zevkhaneler Behçet'e kalmış Behçet bununla da kalmayarak ikisi Şişli'de, biri de Kazancı Yokuşu'nda olmak üzere merasimle üç ev daha açmıştı. Bu evlerin resmî küşadında İstanbul'un en tanınmış ve hayretengiz zevatı hovardası bulunmuş; Afrodit şarabı, levrek buğulama ve çerkez tavuğu ile müzeyyen sofrada hovardalar kadeh kaldırıp Şevket'in babasına rahmet çekerek cüğşu işrete dalmışlar vakti sefaat geldiğinde (gece 01'den sonra) yanlarına aldıkları sermayelerle odalarına çekilmişlerdi artık. Behçet düpedüz bir löprodüktör erotikti, yani muhabbet tellâlı bu durum muaceresinde Behçet evlerinden günde elli mecidiye (Bugünkü parayla yirmi beş bin lira) kazanıyor, bu zevk-i beden teşkilâtının dışında da, esrar kaçırmak, kaçak sigara ve tütün imal etmek, aleti mubarezeden olmak üzere, tabanca, mavzer, miteralyoz ve bunun emsali silâhları da Karadeniz tarikiyle Rumeli Kavağı'ndan aktarma yaparak

takacı Laz Veysel Kaptan vasıtasiyle icrayı şeriyle hizmet eyliyordu.

Bunlar Behçet'i o zamanın belâlı takımından yaptığı gibi bütün sosyetenin nüktelâyi esrar tiplerine de ayrı bir ilgi kurmasını sağlamış hafiyeleri vasıtasiyle tevzih eylediği maddeyi zevk ve haşhaş aşağı yukarı senede elli bin tona bali olmuştu.

Behçet bu arada (sigara molası) Eleni'yi de şutlamış, İzmir'den Kazancılar'daki eve düşen Çifteben Suzan'a kendini kaptırmıştı. Hatta ve hattabeta vestebetapüf demeden Suzan'a Talimhane'de müktekostan döşeli salon salomonje, iki yatak odası modern klozetli, termosifonlu denize nazır bir daireyi mükellef satın almış, kadının altına da o zaman sadece sefaretlerde istimal edilen iki vitesli, sekiz silindirli, sıtra bontenli bir lincoln tenezzün arabası çekmişti. Suzan da, hani üstüne başına yapılmıyacak karılardan değildi. Bir eda bir kaş bir göz vardı ki Beyoğlu'ndan Taksim'e doğru arabasıyla geçtiğinde bütün vesaiti nekaim durur izdihamda bilcümle Beyoğlu hercümerc olduğu gibi yüzlerce günahsız vatandaş ayaklar altında kalır zabıta bu kalabalığı ancak cop kullanarak dağıtmak tenezzülünü kullanacak. (Bak meşhur yosmalar yazan necabettin şehriyari.)

Behçet'in hayatı macerası böyle çift katlı ekmek kadayıfı edasıyle şuur eylerken öbür yandan zamanın Beyoğlu Zabıta Âmiri tarafından gizli gizli izlenmekte ve bu edepsizi rezil hakkında tanzim edilen dosyalar ve demir bir dolapta gizlenmekteydi.

Bir gün Zaptiye Nazırı Mayasıl Kanı Paşa, Beyoğlu Zabıta Âmiri Komiser Nağif Bey'i makamına çağırarak aralarında şu mükaleme geçmişti:

«Be hey Nazif olacak eşekoğlu eşşek bunca şeriri katili içeri göndermekte maharet kespeyleyen senin gibi bir zabıtayı şerif nasıl böyle bir heriif bir deliyle müşteriyden ve polis marifetiyle raptu zaptı eyliyemiyorsun? Bu ne denaattir kız kardeşimin adı Sabahat'tir senin yaptığın çok büyük kabahattir... Düşün ve bir kerede cevap ver kuronometre çalışıyor.»

Nazif, Paşa'nın ağnî haşlamasıyle alâimisema gibi renkten renge girerek önce yarım dakika kadar sakip kalıp bir miktar tükürüğünü yutarak vereceği en münasip cevabı ayanladı ve gözlerini paşanın arkasındaki kadife perdelerinde gezdirirken rekâbet dolu bir sesle cevabı bir damga pulu gibi yapıştırdı.

«Hakkı âliniz ve mesruru haliniz var ancak vahseylediğiniz zat-ı muhterem sirkat vecürüp işlediğini bize gelip ikrar eylemediği gibi kafasını kessen hiçbir şey söylemiyor. Hatta herif hakkında en ufak bir delil, bir işaret mevcut olmadığı gibi maalesef zabıta içinde de avanta verip lâvanta almak gibi bir huy da edinmiş bulunuyor. En ufak bir falsosunu yakalarsam çok fenayı mena yapacağımdan emin olunuz raporu dosyada üç bin sekiz yüz altmış yediye yirmi altı numaraya kayıtlı olup makamınıza kürdilî hicazkâr makamından ibrak ve mibraz eylenmiştir.»

Paşa Komiser Nazif'in bu izahatı karşısında sinir ve asabî bir hareketi şiddetle gümüşten mamûl tabakasını fora etti ve bir adet serkidoryan cıgarası tüttürerek merdivenden gas tenekesi yuvarlanır gibi bir sesle, şeker hastalığından mütevelli ağzı köpük içinde kalarak federal eyledi:

«Defol kendini bilmez elini yüzünü silmez kişi seni azlettim zaten bu gece pişpirikte otuz beş lira kaybettim, kendine tayin olacak bir semti meçhul ara ama önce bıyıklarını tara Kağızmanlı, Eleşkirtli, Beytilsevap mı? Seni sürdüm. Tabiî bu arada defterini de dürdüm. Hadi ulan ordan mürdüm...»

«Ben senin gibi zaptiye nazırını ne duydum, ne de gördüm» diye Komiser Nazif hiddetle kapıyı çekip hiddetle çıkmış, onun yerine tayin eylenen Komiser Behzat ise Beyoğlu'nda Behçet'in avenesine karşı şiddetli bir griple karışık taarruza geçmişse de dokuz kolondan fazla tutturamamıştı.

Bu arada Behçet Boğaz içinde, şimdiki Kalender mevkiinde, bilhassa zadegânının kalbur üstü hovardalarını âlemi zevke gark edecek yeni bir kâşaniyi alışveriş inşaasıyla meşguldü.

Londra'dan post sestant ile getirttiği meşhur mimar Mister Vilyam Simit'e evin heyeti nazırası ve müştemilât'u menazırı da-

im olmak üzere aydınger kâğıdı üzerine plânlarını çizdiriyor, paydos zamanlarında ise misafirini paytonla Tarabya'ya doğru gezdiriyordu bu aşk ve meşk yuvası yüz yirmi yedi odada, altı büyük on iki küçük salondan müteşekkil, içinde her türlü demaatin ve kabaatin işleneceği teşkilâtla donatılmış, hatta hovardaların zevk-ü bedenlerine uysun diyerekten her biçim aleti laponjötör vaziyetler ayarlanmıştı. O bir şey mi?.. Her konuda cesim bir çini soba gayet yumuşak kuştüyünden mamûl olup Kapalı Çarşı'daki Yorgancı Recep'ten istiymal edilmiş yastık, yorgan ve şilteler maundan malûl cilâlı, yaylı, suspansiyonlu karyolalar hâdise anında çiftlere revnak versin diyerekten tanzim eylenmiş kırmızı abajurlar, yerlerde Şiraz'dan kaçak getirilmiş paha biçilmez halılar bu odalara girecek zevk ehlini şaşı edecek kudrette ve nefasetteydi. Anladın mı?

Köşkün inşaasında ne kadar dülger, kalfa ve usta varsa bütün kış tüm mesai (yemek paydosları hariç) sayugayrette bulundular. Behçet bütün işini terk eylemiş konağın inşaasına bizzat kendi yardım eyliyor hatta formdan düşmemek için, idman olsun diyerekten arada bir iki kova harcı üst kata çıkarıyordu. Mayıs ipdidasında yani şevvalin on ikinci pencüşembih gününe rastlayan tarihte konak her bir şekilde tamamlanmış olarak bir makbuz mukabili Behçet Bey'e teslim ve tesellüm eylenmişti

İşte o gece, aman yarabbi o ne ışım (lünyer) o ne tantana (leks) pozisyon o ne gösteriş (sükse) o ne depdebe idi. Behçet evlerindeki en güzel, en nazenin, en parlak kadınları bu gece oraya toplamış, konağı gören aşifteler şaşkınlıktan yerlerinde hop hop hoplamışlardı; hepsinin bedenlerinde en pahalı kumaşlardan, dekolte tuvaletler, kollarında bin bir renkten gözü kamaştıracak şekilde refle yapan, Beyoğlu taşından yapılmış bilezikler, yüzükler, boyunlarında akarsular, gerdanlıklar, broşlarla müzeyyendiler ama aralarında nedense hiçbirinin ismi Müzeyyen deyildi bu bizi alâkadar etmez lâfa limon sıkıp mevzuumuzun dışına çıkmıyalım hovardalara gelince şunlar köşkü şereflendiriyorlardı: Çamlıcalı Kaytan Bıyık Feti Bey, Ayastofonoslu Paktör Muammer Bey,

Fatihli kardeşler Eyüp Müftüsü Kaba Sakal Arif Efendi, Sarı Yerli Limonbeniz Sadettin Bey, Cihangirli Setreli Necati Bey gibileri bu hovarda güruhunun en fırapan tipleri idiler. Behçet huzuruna kendi elleri ile mateksas konyağı ikram ediyor, gözdesi Suzan Hanım da altın tepsi içinde batonsale ve pasta dolaştırıyor, üniformalı garsonlar ise servisin natamam olmaması için salonlarda seri ve pürtelâş hareketlerle gidip geliyorlardı. Diğer taraftan İstanbul'un en meşhur sazendelerinden müteşekkil bir takım hüzzam faslını icra ederken, hanende Kör Kemal, hanende Tizneva Fethi Bey, gazelhan Basur Osman faslı sesleriyle bir kat daha musikiyi şinasfert eyliyorlardı. İşte âlemin tam mukavim, mücellâ olduğu, hovardalarla kadınların aşk-u neşrete daldığı bir anda Behçet'in ser ispiyoncusu Kakavan İsmail kapıdan bir yılan gibi süzülerek girdi muhtar nazarlarını kalabalık arasında dolaştırıp efendisini tespit eyledi, abarbanın azaldığı biranın hizalıyarak ve Behçet'in nazar-ı dikkatini celbetmek için ona bir Beykoz işareti çaktı. Behçet Kakavan'ın işmarını müteakip bunun neticesinde bir şüphe sezerek adamına «Sen yirmi yediye çık ben geliyorum» manâsına bir işmarla mukabelede bulundu. Kalkavan İsmail zemindeki halıların üzerinde bir karga gibi sekerekten beyefendinin dediğini yapmış ve yirmi yedi numaralı odaya zuhur eylemişti bir çeyrek kadar sonra Behçet de ayni odaya girerek Kakavan'a suali şeribini yapıştırdı.

«Ne var ulan?.. Böyle müstesna bir gecede ne akla hizmet eyleyerek rahatımın zamanını işgâl eyliyorsun yoksa evleri zaptiye mi bastı?»

Kakavan pişmiş kelle misali ve on iki dişini göstererek sırıttı:

«Ne hattime beyim... Emret cebine merdivenle ineyim maksadım bambaşka bir mevzuu asliden ileri gelmektedir. Dışarıda zatı şerifinizi görmek isteyen muhabbet tellallarından Ayasofyalı Zenne Ziya var. Sizi müstacenen görmek istiyor, elinde yeni pencüse eylediği bir dülberü rana varmış. Başkasının elinde ziyan olmadan size takdim etmek için getirmiş. Tam bir ceylân. Ben gördüm, aman Allah kız değil şekerpare. Bal dök yala istediğiniz

beyzadeye en yüksek tarifeye gider.» Behçet bu tarifname neticesinde zevkten muhallebi gibi olup ağzı burnu Arap atları misali köpürdü, salyaları simokininin üstüne aktı bir müddet tebeşire peynir gibi baktı. Sonra Kakavan'a hitaben:

«Ulan köftehor ne duruyorsun? Derakap arka kapıdan Zenne Ziyayum ve o dilberi buraya getir... Haydi aport... Fermelâfort...»

İki dakikaya mütecavizen odaya önde Zenne Ziya ve Kakavan İsmail olmak üzere, arkada bahsi geçen hatun şangırlop ettiler. Behçet nazar-ı dehşetini karşısında erik ağacı gibi inceliğiyle ve kavuniçi feracesi içinde duran ve tir tir titreyen kıza dikti bu bir kız değil bir yıldızdı. Gözleri Fatma Girik dudakları Türkân Şoray burun, Muhterem Nur endam, üstü Sofiya Loren, altı Brigitte Bardot. Her türlü lezzetin, şetaretin tecessüm eylediği bu kıza bakmak için adamda biraz terbiye biraz edep olması iktiza ederdi. Baktıkça nar şurubu gibi kızarıyor, çehresi turuncu sonra al sonra morlaşıyor, nefes alması bile gittikçe zorlaşıyordu.

Zenne Ziya bir kıza, bir de Behçet'e rogarte yaptıktan sonra dedi ki. Size sıfır kilometrede takdim eylediğim bu nazireyi okazyondur. Saraylara köşklere lâyık bir tazedir. İnşallah siz efendimizin elinde bayatlar muhayyer veririm. Beğenmezseniz para almam.

Behçet bıyığını birkaç kere burdu, sonra dömöfas bir vaziyette durdu, düşündü...

«Kes, kendi yağından olsun. Bilirsin iyi mala iyi para bastırırım. Bu hatunu kaliteye uygun efsafa şeşnegâh buldum. Al şu elli mecidiyeyi defol.»

«Lâkin...»

«Olamam sakin sana aport dedim. Tepemi attırma, elimin mevki tarafıyla bir tokat aşk edersem eşek tepti sanırsın pezevenk»

«Bari şunu altmışa maliyetseniz.»

«Hâlâ cevap eyliyorsun. Ulan dürzü şimdi bir emrimle cese-

dini bahçedeki artezyan kuyusuna attırırım. Kapı arkada bilmem izah edebildim mi?»

«Pek güzel ettiniz...»

«O halde siz de voltanızı alıp burdan gittiniz.» Tabiî muhavere burada hitam bulmuş, Kakavan ile Zenne Ziya toz olmuşlardı. Şimdi odada losyon kokusuyla mahlut halde tazenin teneffüsleri karışıyor. Behçet nedense bu hatuna karşı içinde pestil ezmesi gibi bir eziklikle karışık acayib-i garip bir nevil hissediyordu... Hayrolsun salonda lonjin saatin tıkırtısı mutandan olarak devam ederken jönfils dişlerinin arasından heyecanı mahcup bir sesle karşısındaki bir seksen beşlik adama doğru feveran eyledi.

– Ah ne olur beni salıveriniz. Ben yaralı bir kuşum kafesimden uçmuşum ne anam var ne babam işte böyle tastamam bir yerde beslemeydim bohçacının aklına uydum çamaşırlarımı valize koydum sonra da evden kaçtım dönmez yollara düştüm, getirdiler kapınıza bilmem anlatabildim mi?.. Ve sonra kızcağız iki gözü iki çeşme, tir tir titreyerek Behçet'in setresinden aşağıya doğru ayaklarına kapandı. Gözyaşları terkos gibi akıyor Behçet de bu biçarenin merhametle tepesinden bakıyordu. Elini tazenin koltuk altlarından ibraz eyleyerek siynesi hizasına gelinceye kadar kaldırdı ve...

«Kalkınız ey biçare kuş, ne akla hizmet ederek buralara duçar oldunuz? İspermeçet mumu gibi soldunuz. Gerçi burası gayri edebî gayri kanunî, gayri ahlâkî bir hanedir. Mimaşünüley be binanu aley Ali binadan düştü kafası gözü yarıldı demek ki siz gayri tesadüfî bir durumdasınız ağlamayınız gülünüz, beni ayvani bedenimden umulmayacak bir rikkatle kalbi derruhumun merhamete gelmesini temin ettiniz. Bundan böyle benim himayeyi sinem, diğdeyi nidem olacak bu odada gayetle namusu mücesser bir hayat yaşayacak, bol bol başınızı kaşıyacak leblerinizden dökülen gözyaşlarını görüp de içlenmemek için insanın hayvan olması lâzım gelir.

– Ah yarabbi bana da yoksa bir peder mi ihsan eyledin? Anacığım sağ olsaydın da şu manzarayı görebilseydin. Benim de

babam var bağusuz artık... Öksüz geçen hayatımın neticesine bak. Buraya ziyan edilmek üzere geldim halbuki olmadı ne tuhaf teşekkür ederim size baba, pederim diyebilir miyim?

Behçet bir saniyelik tavakkufu müttakip kızı bağrına bastı ve Yusuf Vehbi'nin *(Fakir Çocukları* filmindeki pozunu atarak) Samiye dedi:

Aman yarabbi benim esas ismimin Samiye olduğunu, takma ismimin Mehtap olmadığını nereden anladınız?

– Ben anlarım.

– Ne münasebet, ne hakla?

– Otuz beşe bakla... Artık bu heyecan-ı teessütü gelecek programa sakla. Sen Samiye'sin. Samiye olmasaydın Samiye olabilir miydin ne gibi meselâ?

– İçinize mi doğdu pederim?

– Tahtakurusundandır kederim. Fazla sual konuşma yoksa seni cart curt ederim haydi soyun dökün gardoropta bedenine uyacak her çeşit konfeksiyon mevcuttur emrine bir famdoşambır tahsis edilecek yemeklerin önüne gelecek, haftada bir halis Kocataş suyu ile banyonu alacaksın canın istediği kadar bu hanede kalacaksın, şimdi istiraate geçiniz. Merak buyurmayınız namusunuz emin ellerdedir sen bu evin biricik kızısın bahtımın yıldızısın. Ben salona iniyorum adyo bonsuvar bonnuvi... Neticenin böyle olması daha iyi... diyen Behçet Samiye'yi kendi tahtül heyecanı içinde terk eyleyip odadan çıkmıştır. Halbuki bu tazenin bizzat kendi sümdünden intişar eden, senelerce evvel evlâtlık Nafile'den olma bizzat kendi öz kızı olduğunu bilse, ne odadan çıkar, ne de şöyle böyle yapardı. Tarih şimdi asıl Behçet'e çok neşeli bir kaşkariko hazırlıyor ve bir zaman sonra icra olunacak hâdiseleri neticeye doğru teşfik eyliyordu böyle romanlarda kalemimi bu hissi maceranın tesirine getirmek için kuvveti muharremi sona saklamamda hâdisenin ceryanına (600 volta) kapılmamak için yaptığım mücadelenin tabiî bir neticesi olduğunu okuyucularının kabul etmesini parekzanr olaraktan rica ederim.

Biz şimdi lâtifei bir kenara bırakalım da hâdisatın ceryanına

kendimizi kaptıralım ama önce isterseniz birer kat lacivert kostüm yaptıralım...

Efendim Samiye'nin birkaç gün içinde serpilmesi, Kastor'dan Mayar'den, Vakko'dan alınan nadide kumaşlardan yapılmış elbiselerden giyinmesi ve de köşkün içinde bir yaralı ceylân edasıyla dolaşması dedikodulara sebep olmuş, burada en çok hiddeti şiddet gösteren Behçet'in gözdesi Suzan Hanım olmuştur. Suzan şöyle diyordu:

– Hayır: Gayri kabili mümkün olmalı ki bu kızla sizin aramızda bir afrifı vaziyeti var. Beni eşek mi sandın? Bakışlarınızdan, ona karşı ibraz eylediğiniz harekâtı sempatiden bu manâyı çıkarmamak için insanın manyak olması lâzım katiyyen ya o aşifte bu konaktan defolup gidecek, yahut ben bütün müsebatu eşkımı işkembe çorbası gibi içip natamam olarak bu haneden cızlamı çekeceğim.

Behçet işe Suzan'ın bu tecavüzü lisanına karşılık, gayet ciddî şu cevapları zarfa pul yapıştırır gibi bilâtereddüt yapıştırıyordu:

– Ey kendini bilmez elini yüzünü silmez, gel deyince gelmez rezil karı... Ulan seni Eşref Paşa'da kurtarıp hanımefendi yaptım. Hiçbir şekilde konforu hayatını ihmal eylemedik. Yediğin önünde yemediğin arkanda şatafatı hayatına matafatı mafat kattım. Gün geldi Sultanahmet Parkı'nda yattım. Gün geldi senin uğruna iki yüz elli mecidiyeye barbut attım. Sen bütün bu iltifatı teveccühüme binaalen ne halt yemeye haneme gelmiş bir taze için ham hum şarolop yapıyorsun? Alimallah bunca senelik aşk-ı şevk-i meyline bakmaz seni gene elimle Eşref Paşa'ya iadeli taahhütlü olaraktan sevk eyleyip kıçına da bir damga pulu yapıştırırım. Seni bin bir sarhoş masasının artığı, İki Çeşmelik'in şakacısı Uyuz Osman'ın sümüklü kızı seni. Derhal bu dakikadan itibaren Aksaray'daki sana açtığım evde ikâmet edip, ben gel demeden gelmiyecek, git demeden de gitmiyeceksin. Eğer harekâtı şahsında bir menfi tezahür görür yahut duyarsam suratını alimallah çeteleye çeviririm... Bilmem anlatabildim mi?

Suzan karşısındaki herifin gayet katî ve kesin ihtarı karşısın-

da sırayla hizaya geldi. Pabucun pahalı olduğunu anlayınca Behçet' in ellerine sarılarak:

– Aman Behçetciğim servi bülendim sensin efendim tennenin terena görüyorsun ki halim pek fena, ben ettim sen etme. Öyle arkamdan itme. Kurbanın olayım beni terk etme. Bilirsin aşkından pervane hasretinden tayyare gibiyim. Ne dersen yaparım civanım. Emret imanım şimdi derhal emirlerini aynen ve katî olarak tatbik edeceğim, ilk otobüsle derhal Ankara'ya gideceğim. İstersen benim üstüme dört karı daha al zaten şeren vaciptir ne halt yersen ye yalnız haftada bir cuma geceleri beni de gör şunu unutmayınız ki ben de bir kadınım.

Behçet Suzan'a on mecidiye verip kadının yanağından bir de makas alıp onu defeyledi... Suzan daha gideli on saniye kadar olmuştu ki salona üstünde lâcivert kıreptomerden mamûl bir gecelikle, vücudunun bütün endamı şeklini teressüm ettiren bir halde Samiye girdi... Aman efendim bol gıda, iyi hava ve bilhassa Kocataş suyu Samiye'yi kısa zamanda semirmiş besili bir dana gibi yapmıştı. Yanakları al al olmuş saçlarını omuzlarına çalı süpürgesi gibi dökmüştü. Anî bir iç çekişle yalnızlığının yalnızlığını belirten bir sedaî işaret çıkardı ah dedi. Behçet anî bir dömifas atarak döndü karşısında bir geyik sükûnetiyle duran Samiye'ye bir nazar eyledikten sonra...

– Vah yavrum seni çok ihmal ettim görüyorum ki bu koca hanede kendi kendine bir karar, bir meca dolaşıp duruyorsun. Güzel güzel konuşurken ne vuruyorsun?.. Hadi gel seninle şöyle Çırçır Suyu'na doğru açılalım. Vekilharç Hulusi Efendi'ye şimdi emrederim kavuniçi lândoyu hazırlarlar önüne de dört çift beygir koşarlar, yanımıza bir miktar taamı meze cinsinden beyaz peynir salam yalancı dolma tahin helvası haşlanmış yumurta gibi şeyler alırız akşama doğru ancak Çırçır'a varırız temiz hava alâ su Koko Kola sana iyi gelir ayni zamanda bana da iyi gelir netice olarak gülüp eyleniriz hadi evlâdım git giyin:

– Teşekkür ederim cici babacığım... diyen Samiye salondan

gayet memnun çıkmış. Behçet de ikinci defa olarak dikkati kalple tazenin arkasından bakmıştır.

Meşkul saatte Behçet'in süslü arabası Çırçır Suyu'na vasıl oldu o gün günlerden şehvalin 27'si olduğundan Çırçır Suyu bir hayli kalabalıktı ayni zamanda vakti nakit muharreme inzavüt ettiğinden acem taüfesi bir kenarda dövünmekte ve onu seyreyleyen ahali bol bol ikram eylenen demli acem çayını içmekteydiler. Behçet ve kerimesi, (Artık Samiye'yi bu romanda böyle isimlendireceğiz) tenha bir ağaç altı bulup revanelerini oraya yaymışlar, Behçet iştafilina rakısını çıkarmış şişenin dibine vurmuş ne iyi ettim de buraya geldim diyerekten şevki şefaya tabiatı nebahara karşı zevk eylerken elli metre kadar ilerdeki çınarın arkasında beş adet halim ve haim nazar baba kızın bütün harekâtı şekaümünü takip eylemekteydi. Bunlar başta Behçet'i bir punduna getirip gafil avlamak istiyen hasımlarından Çamur Şevket ve avenesiydi. Behçet'i böyle gayri müdafaa bir halde enselemek ve onu katletmek fikri kanlı gözlerinden alenen okunuyor Çamur Şevket yanındaki kalibesine fısıltı halinde şunları söylüyordu:

– Acele etmiyelim. Köftöhor iyice kafayı tutsun işretten bir mecel kaldığı anda bastırınız şişleri kamaları şu rezile öyle batırınız ki bir anda canı ağzından çıksın. İşareti hareketimle Osman'la Selâmi şu yandan, Behzat'la Süreyya da öbür yandan harekete geçip tepesine bineceksiniz darbeler gayet katî ve kanlı olmalı... Behçet bütün bunlardan bihaber üçüncü yumurtasını yerken Samiye de ona cıvıl cıvıl bir seda ile bir şeyler anlatıyordu. Ne bilsin ki biraz sonra şu çayır-ı zemi kanlar içinde kalacak beş şerirle pederi arasında kabadayılık tarihinin en korkunç mücadelesi olacaktır.

On dakika kadar sonra işaret verilmiş, sinirler adamakıllı gerilmiş bir halde Çamur Şevket'in adamları emekliyerekten baba kıza doğru harekete geçmişlerdi.

Bir anlık bir baş hareketiyle otların arasında bir sansar gibi ilerleyen herifleri sezen Behçet senelerin verdiği hissi kalbelukuyle koltuk altındaki Mısır işi saldırmasını sıyıracak olmuş fakat ay-

nı anda beş şerir onun üstüne hızla atlamışlar ve o anda Çırçır Suyu meziyeti «Ah yandım» vaveylalarıyla dolmuştu.

Behçet on yedi yerinden darbeyi bıçak yemiş lâkin kendisi de bu yirmi dakika süren müşadeneyi katil içinde beş şeriri de otların üstünde cansız uzatmıştı. Samiye sahnenin dehşetinden dudağı uçuklıyarak feryadı firar ediyor, lâkin hiçbir babayiğit çıkıp bu kanlı muharezeye müdafaayı cesaretinde bile bulunamıyorlardı. Zaten böyle bir çarpışmanın arasına girmek düpedüz kalıbı dinlendirmeyi göze almak demekti. Neticede Behçet elindeki saldırmasını son bir darbeyi ediple Çamur Şevket'in karaciğer nahiyesine batırdıktan sonra biymecen olarak ve sendeliyerek doğrulmaya çalıştı. Lâkin aldığı rahnelerden dere gibi akan kan setresinden aşağı süzülüp iskarpinlerinin içine kadar giriyor, zavallı Behçet hayatı birmecalinin yavaş yavaş kendini terk ettiğini hisseyliyordu.

Samiye'nin...

– Ah pederimi vurdular imdat hekim yok mu?.. Feryadı maalesef o anda cevapsız kalmış, ancak arabacı ile birlikte Behçet'i Baltalimanı hastanesine getirmek o zamanki seyrüsefer vaziyetine göre bir saat üç çeyrek almıştı. Hekimler Behçet'i derhal karga tulumba ameliyathaneye nakleylerken Samiye'nin gözyaşları içinde koridorda şırak diye düşüp bayılması ile bu elim hâdisenin daha dıramatik bir havaya girmesi tabiî idi.

Ameliyat tahminen üç saat çeyrek dakika sürmüş, hekimler Behçet'in vücudundan altı otuz beşlik mermi çıkarmışlar, ayrıca bıçak darbelerinden delik deşik olmuş Behçet'in vücudunda yüz yirmi altı yaraya çift dikiş atmışlardı. Zavallı Behçet birkaç kere komaya bir kere de Soma'ya gittiğinden ameliyatın rahneyi şiddetini hisseylememiş ve de hekimlere hiçbir şey söylememiştir. Zaten hayatı mematının ne manzara arz edeceği dünyada mı kalıp, ahrete mi gideceği heyeti sıhhıye raporunda daha belirtilmediğinden bir hafta ölümle memat arası bir vaziyette durumu idare etmiş olan Behçet kıl payı farkla kârı dünyada kalmaya karar vermiş, kefeni cart diye yırtmıştı. Meşhur kelâmdır, (Öldürme-

yen Allah öldürmez derler). Behçet de bu nazireye uyarak iki ay içinde kürsıhhat olarak hastahaneden taburcu edilmiş ille velâkin beş kişiyi katleylediğinden zaptiye nezaretinde Top Taşı Cezaevi'nden mevkûfen mütenasif olarak atılmıştı anladın mı?

Samiye pederinin sağlığına mı sevinsin yoksa mevkufiyet haline mi üzülsün bir türlü kestiremiyor bir karara varmak için ha bire yazı tura atıyordu. Ayrıca Behçet'in mevkufiyet vaziyeti avenesinin işine yaramış Gözlüklü Nurettin Bey bir keten pereye getirerek Behçet'in emlâki memalikine hiyle ve teshise kullanarak el koymuştu. O zamanki cerideler Çırçır cinayeti faili Behçet'in mutlaka idama mahkûm olacağını yazıyorlardı. O zamanın kuvvetli kalemlerinden Recai Tevfik Bey şöyle bir ser makale kaleme almıştı:

«Bu şeriri sirkatin bütün efkârı umumiye ibret olması fikriyle şunu demek isterim ki, netice olarak ibreti âlem için bu caninin mutlaka ipte sallandırılmasını heyet-i hâkimeden istiyoruz. Adalet cehazının vereceği kararışedit keren idam olacak bu Şevket adındaki şerir cezasını biyhakkın bulacaktır. Söz ve karar muhterem jüri heyetiyle yüksek heyeti hâkimenindir.»

4.
B Ö L Ü M

Ya Salâh Ya Ölüm

Muhakeme on yedi rebiyyül evvel salı günü saat 11'de başlamıştı ikinci ağır cezayı dolduran ahali biraz sonra zaptiye nezaretinde salona duhul eyliyecek Şevket'i ve Behçet'i heyecan-ı gayz içinde bekliyorlar bu arada izdihamdan ayaklar altında kalan sabi sübyan canhıraş feryatlar içinde feryadı basıyorlardı. İzdihamın şiddetinden mahkemenin pencere ve kapıları telef olmuş, mübaşirlerle halk arasında önce itişme kakışma ile başlıyan hareket zamanla yerini kanlı çarpışmalara terk eylemişti. Vaziyetin vahameti üzerine adliye binasını cemiyeti zabıta sarmış toplum polisi mubarezeye sebep olanlardan otuz kişiyi nezarete götürmüşlerdi. İşte muhakeme böyle bir atmosfer içinde başladı ve Behçet siynesi solgun, bakışları dolgun, miydesi doygun olarak zaptiye Ahmet ve Süleyman Efendi'ler nezaretinde salona girmiştir. Yüzlerce nazar Behçet'in üzerine sabit bakışlarla dikilmiş, salonu hafif mırıltılar doldurmuştu. Ahali arasında bilmealde konuşmalar kulağa kadar geliyordu.

– Pek de gençmiş ayol... Kırkının üstünde olmamalı.

– Lâyıktır rezile... Assınlar...

– Sizce kaç sene hüküm giyer efendiciğim?

– Sebebi mubareze olarak hafifletici vesileler olursa en aşağı yirmi beş sene hüküm giyer... Tahmin tabiî...

– Fasulye mi? Beş kişiyi götürmüş, kısasa kısas...

– Neşeniz bilir...

Bu muhavereler esnasında muhakeme reisi ser hâkim Hulusi İzzet Bey'in audi sesi herkesi sükûte davet ederek...

– Lûtfen sükût buyurunuz. Şu anda muhakemeyi gayet leziz bir şekilde açıyorum. Mazlum getirildi zaptı rap edilmiyerek salona duhur edildi müdafiyler hazır. Alenen muhakemeye başlandı...

Reis Behçet'e dönerek sualini izah eyledi:

– İsminiz?

– Muharrem Behçet.

– Pederinizin ismi?

– Müderris zade Hüsnü Paşa.

– Validenizin ismi?

– Nezihe.

– Dünyaya geldiğiniz yer?

– Dersaadet yani İstanbul beyefendiciğim.

– Develludünüz?

– 1306 17 Sevval dayışda.

– Ağla... Muhsin Bey lütfen iddianameyi kıraat eyler misiniz.

Reisin emri üzerine başkâtip Muhsin Bey ağzındaki cikleti çıkarıp iddianameyi şah akvort üzerinden ve davudî bir sesle okumaya başladı.

«Mazlun Hüsnü oğlu Muharrem Behçet şevvalin 27'sine mütecaviz tendişembih günü Çırçır Suyu namığla maruf mahalde, eddinde Samiye adlı bir taze ile birlikte mükeyyifat eylediği anda, mazlunun eski hasımlarından Çamur Şevket, Biçimsiz Osman, Top Sakal Selâmi, Şenna Behzat ve Yarım Dünya Süreyya adındaki şahıslarla mubarezeye tutuşmuş ve adı geçen bu beş adet âdemi tuzlu badem gibi çıtır çıtır doğruyarak hepsini katleymiş olup kendisi de aldığı yaralarla komaya girip hastaneye kaldırıl-

mış, iki ay kadar sonra sıhhate kavuşup katil suçundan tevkif edilmiş olup mazlum için iddia olunan ve sabit görülen suç heyeti hakeminde bu dosya içinde iki sayfa yetmiş beş satırdan ibaret olarak sunulmuş olup mazlumun iddia makamı tarafından talep edilen cezai meiydesi kendisinin idamına mültezimdir. Mazlun ilk ifadesinde nefsi müdafaa halinde olduğunu beyan etmiş, adı zapta geçmiş maktüllerin kendisini imha kastıyla taarruz eylediklerini yazılı ifadesinde beyanı meram eylemiş olup bu hususu sebebi hafife almanızı heyeti hâkimenizden istirham eylemektedir.» Burdahi tam buldu...

İddianın kıraat eylemesinden sonra muhakeme cereyanı maalesef ve maateessüf Behçet'in aleyhine çevrilmiş olup Müddeyi Umumi Kâzım Bey gayet şiddetli bir taarruza geçmiş ve heyeti hâkimeyi de Behçet'in aleyhinde bir karar almaya tesir eylemişti.

(Muhakemenin cereyan tarzını o zaman ilticar eden cerideyi havadasi mevkutesinde isteyenler bulabilirler kısa geçiyoruz.)

Olan olmuş, biten bitmiş karar verilmiş, sinirler gerilmiş, Samiye pederinin kaderine ortak olarak mahkemenin onu idama mahkûm eylemesini son celsede takip eylerken feryadı fiyganla...

– Hayır... Olamaz böyle bir karar gayri insanîydir... İstirham eyliyorum asmayın pederimi... Sonra ben neyle teskin eylerim bu kederimi?.. Diyerekten bütün hazurunun gözyaşlarını tutamamasının sebep olaraktan vaveylayi ayyuka çıkarmışsa da bu harekâtı elim maalesef karara hiçbir zarar vermemiş, zavallı taze Behçet muhakeme reisine son lâfını sarf ettiğini duyamadan şangırt diyerekten düşüp mübaşirin kollarına bayılmıştı.

Behçet hakikaten şu veciz kelamı heyeti hâkimeye doğru sarf eylerken belki de hayatının en veciz cümlesini israf ediyordu:

– Bozuk para gibi harcadım şu biy çare hayatımı emir büyük yerden Hazreti Allah affeylesin günahımı. Ben bir kişizadeyim çok şımarık büyüdüm... Pederimin mal ve mülkiyle cemiyete hafiy olmıyan bir hayat yaşadım. Türlü denaat, şenaat ve her çeşit melametin peşinde koştum. Su testisi su yolunda kırılır, oynadım

kaybettim biliyorum çok ayıp ettim. Yalnız delikanlı iken ziyan ettiğim afilenin hellâlini nalamadan cartayı çekeceğim için gayri memnun gideceğim beni affet Nafile... Diyen Behçet en rikkatsiz kalpleri bile ağlatmış, hatta mahkeme reisi dahi mendilini çıkarıp teessüründen iki kere yavaş bir kerre kuvvetli olaraktan burnunu silmiş, gözyaşlarını hazuruna göstermemek için mendilini kamufle etmiştir.

Behçet salondan iki zaptiye arasında çıkarken muhakemenin icra olunduğu salona da mağtemli bir hava sigara dumanı ile karışık çıkmıştır. Ancak mübaşir Hurşit Efendi bu havayı bütün pencereleri ve kapıları fora ederek temizlemeye kalkmasa belki de bu hava uzun zaman adliye kabirinde tesirini icra eylemeye devam edecekti.

Mahpushanenin idamlıklara ait hücresinde rutubetli duvara sırtını dayamış Behçet vaktiyle Kemal Aygün'den* aldığı hatıra defterine şu satırları karalıyor ve arada bir havaya daha bir elem vermek gayretiyle içini çekiyor. İşte Behçet'in bize kadar kalan hatıra elim dolu defterinin son sayfaları.

«15 kânuni sani sabaha karşı şu faniy vücudu iptal eylemek için alıp götürecekler.., Yarabbi şu azabın son bulmasını ben de istiyorum. İlle velâkin hapı yutmadan önce insanlara söyliyeceğim pek mühim bir iki kelâmı ve selâmı göndermeden ve biçareyi hayatının finalini yazmadan şu kuvveti benden alırsan ayıp etmiş olursun. İradesi zayıf miğdesi kuvvetli bir kişi olarak tamamı tamamına elli iki sene yaşadım. Hoş kırkımda gösteriyorum ama görünüşe aldanmamalı her türlü herzeyi ve zerdeyi yedim lâkin kimseye bir şey demedim. Aşk kin intikam ihtiras dolu hayatım içinde ne yaptımsa kendime yaptım. Kimseyi alâkadar etmez hadi otuz beşe tayin pekmez? Şu anda gardiyan olacak inekler kapının önünde pinekler. Hiçbir canlı mahlûk gelip 'Behçet Beyciğim acaba bu mahzeni rutubette rahat mısınız?' diye sormaz. Sorsa bile herhalde kötüye yormaz ah ah işte geldik gidiyoruz şen olasın Halep şehri. Son olarak o pek

* Zamanın İstanbul Belediye Başkanı

ciyergâhıma yakın hisseylediğim Samiyeciğime bir iki kelâm eylesem bu arada eşe dosta da selâm söylesem. Dün mahpushane müdürü Fahri Bey'e bir istida takdim eyleyip Samiyeciğimi son bir kere görmek arzusunu ishar eyledim. Eğer müdür bey istidamı kaynatmadıysa Samiyeciğim nerdeyse gelir... Hah işte geldi. Gardiyan kapıyı aralıyarak 'Ulan köftehor Behçet denilen idam mahkûmu sen misin? Dışarda, mukâleme salonunda karantinaya alınmış bir taze var seninle konuşmak ister hazır mısın?' dedi. Ben de 'Hazırım ve müntazırım kör müsün ulan ayı?' Diyerekten nazikâne bir cevap verdim. Gardiyan Hurşit pırangalarımı muayene eyledikten sonra beni yanında ve dirsek teması bozmıyarak mükerreme salonundan içeriye soktu neyse karnım toktu yarabbi işte tel örgülerin arkasında bana melün nazarlarla bakan Samiye, aramızdaki maddî maniyanın hiçbir kıymet ifade etmediğini tecessüm ettiren bir sesle bana 'Ah pederim siz giderseniz ben tek başıma bu daru dünyada ne ederim? Söyliyecek kelâm bulmak çok güç ne olurdu ben de sizinle beraber şu fani âlemden öbür tarafa çaktırmadan eyliyeceğim. Kimlere tatlı sesimle şarkılar söyliyeceğim? Kaderim pederimi kederimle karışık böyle hercimerc eylediğini görmektense bir şişe tendirdiot içmeyi daha muhafız buluyorum yemin ettim sizi ipte görür görmez ben de en kısa ve katî bir şekilde şeltoks içerek hayatımıza bir çizgi çekeceğim hayır demeyin akşamları ağır yemeyin. Mademki siz yolcusunuz, belki de biraz solcusunuz ne olursanız olun beni ırgalamaz. Bu niyetle buraya geldim a benim canım efendim uhu... Uhu... Uhu...'

Samiye'nin bu feveranı karşısında ben de gözyaşlarımı tutamıyaraktan bir miktar ağladıktan sonra, onun demir parmaklıklar arasından uzanan narin parmaklarını tuttum ve gırtlağımda düğümlenen heyecan-ı teessürümü iki postada yutkunarak miğdeme gönderdikten sonra elem ve keder dolu bir sesle şunları mırıldandım: 'Zavallı Kerimeciğim ağlamayınız ah ah yumurtaya can veren Allah ne yapalım hakikate hiçbir vakit sünger çekilmez. Kanun beni ölüme mahkûm eylediyse demek ki bu cezaya müstahakmışım. Sen de şimdi kalkmışın karşımda şırıl şırıl ağlıyorsun. Ne yapalım ölenlen ölünmez. Yere Batan Sarayı'ndan Galata Köprüsü görünmez.

Benim asıl mehzuniyetime sebep olan husus, bahusus seneler önce işlediğim şehveti günahımın ruhumda açtığın vicdan azabıdır...' Böyle söyliyerek elimi setremin cebine soktum Nafile'nin bizim köşkte bir hatıra olarak ve evin hizmet ervanıyla birlikte çekilmiş fotoğrafını çıkararak yarısı yırtılmış kısmını Samiye'ye doğru gösterdim 'İşte şu fotoğraftaki hizmetkâr takımından soldan ikinci hatun hizmetçi ve benim bir gece şehveti bedenine uyarak ziyan ettiğim kızcağızdır. Onun ahı şimdi tuttu şu gördüğün Zavallı Behçet de hapı yuttu...' Ve işte o anda Samiye'nin gözleri büyüdü hadakasından ileri doğru fırlıyan gözbebekleri sanki kristal birer fincan gibi oldu dudakları müteheyyiç titremelerle sanki ağzından çıkacak kelimenin dehşetini bir nebze daha yetiştirmek takatına uğraşır gibiydiler. Samiye bir fotoğrafa, bir bana, bir fotoğrafa, bir bana bakarak çantasından sararmış, pudra lekeleriyle rengini atmış bir fotoğraf, ama benim verdiğim fotoğraf tamamlayan bir fotoğraf parçası çıkararak titrek elleriyle yan yana koyarken ancak iki metreden duyulabilen piyonasimon bir sesle: 'İşte iki parça birbirine uydu. Böyle bir tesadüfü faciayı yarabbi kim duydu?..' Baba, baba işte benim valdem de şuydu. Babacığım ben senin hakikî kızınım bahtının yıldızıyım demek annemi sen ziyan ettin şimdi çok ayıp ettin. Hiç vicdanın sızlamadan mı onu terk ettin? Babacığım, baba bu işin sonu neye varır acaba?..'

Ey defterimin son satırlarına gelirken kırılan kalemim kızımı yani kerimemi tam idama giderken on beş gün kala bu elim tesadüfle unutamıyacak ona sadece hicran, gözyaşı, inkisar, elem mi bırakacaktım?..»

5.
B Ö L Ü M

İdam Sehpası

O gün horozlar aksi gibi sabahın olacağını on beş dakika erken ilân eyliyorlar hücresinde gardiyan, imam ve diğer ilgilileri bekleyen Behçet'e sanki, son taganniylerini söylüyorlardı. Behçet o sabah hayatının son saniyelerinde bile idam sehpasına edebiyle gitmek için elinden geldiği kadar kendine çekidüzen vermiş kendisini zaptırapt ederek temizlemeye götürecek heyeti büyük bir ciddiyet ve ketumiyet içinde beklemeye başlamıştı.

Hücrenin demirden mamûl cesim kapısı vahşiyane bir gıcırtı ve gıcırtıyla açılmış önde Müddeyi Umumî olmak üzere dinî merasimi icra edecek İmam Hafız Emin Efendi ve iki gardiyan ağniyden sökün gayet mütebessim ve matrus bir çehreyle, pişmiş kelle gibi sırıtarak:

– Ne maksatla geldiğinizi çatmamak için adamın aval olması lâzım gelir. Haydi bir saat önce ne kadar merasim, tıraş ve formalite varsa icra edin de gidip kelleyi çekelim. Bunca denaat ve günah işlemiş olan benim gibi bir şerire diğnî telkinde bulunmak lüzumu yoktur ben bizzat cartayı çektikten sonra doğru posta cehenneme vasıl olacağımı hepinizden daha katî olarak biliyorum. Ondan naşi fazla gırgıra lüzum yoktur. Ben hazırım siz de

hazırsanız, ufak ufak hükmün icra olunacağı At Meydanı'na doğru çözülelim. Bilmem anlattırabiliyor muyum beyler?

Gerek Müddeyi Umumî, gerek gardiyanlar, gerekse Hoca Hafız Emin Efendi Behçet'in bu serinkanlılığına idama gidecek olan bir mahkûmun feveranına verip fazla bozulmamışlar ve hatta bu lâfları tebessümle karşılamışlardır. Hoca Hafız Emin Efendi elindeki doksan dokuzluk Hicaz tespihini sallıyarak Behçet'e doğru okuyup üfledikten sonra:

– Bre namekâr. Destur de imana gel. Sağ omuzundaki cebramı aleyhisselâmı izzeti nefsiyle oynayıp, küfre gelecek, sonra da cehennemizümerayı boylıyacaksın üç kerre tövbe de. Canu kalpten tövbe edersen öbür tarafta hem cezan hafifler hem de şöyle böyle olmazsın bir ayağın dünyada bir ayağın ahretteyken hâlâ bir zındık gibi kilâm eylemek gafletinde bulunmayaraktan tövbe et ki, biz de bir an evvel işimizi görüp harçlığımızı alalım. (Üç kerre püf) Hocanın gayet kuvvetli ve ferahlık verici telkinini müteakip Mübdeyi Umumî Necati Bey anladın mı, Behçet'e: «Son bir arzuya umumî var mı?» diye sordu. Behçet koynunda hatıra defterini çıkararak Mübdeyi Umumî'ye uzattı. «Şunu par eksanr lütfen Cerrahpaşa Şekayük Sokak 6 numaralı hanede mukim kerimem Samiye Hanımefendi'ye zavallı pederinden son elveda olaraktan ve bir hatırayı hitam olarak veriniz bu bir. İkincisi şu papiyye kuşeye yazdığım şiiri de mezar taşının üstüne gayet okunaklı olarak ve italik harflerle otuz altı punto Mermerci İdris Efendi'ye yazdırınız. Her gelen geçen ibreti âlem için bu mısraları okuduğunda bir kişizadenin akıbetini ağızları sulanarak okusunlar. Bu iki... Üçüncüye gelince validemin ben çocukken pek güzel yaptığı ve onun hatırasına hürmeten son defa rica eyliyeceğim bir porsiyon çerkez tavuğu getiriniz... Onu da yiyeyim. Sonra defolup gideyim. Fazla vaktinizi aldım affınıza maruren milpardon.»

Tabiatiyle Behçet'in bu istekleri yerine getirilmiş Behçet çerkez tavuğuna yumulduktan sonra, Müjdeyi Umumîye'den de avanta bir cigara asılarak onu da içmiş, vakit geçirecek başka nu-

mara bulamadığı için heyetle birlikte hapishaneden tam sabaha karşı dördü yirmi geçe çıkarılmış, bir top arabasına konularak hükmün icra olunacak At Meydanı'na doğru hareket eylemiş. Hava sanki bu hâdiseyi elimeyi tasdik eder gibi namun hale pelengahtı anladın mı? Servilerin üstüne tünemiş olan karga taifesi melun bir gülün başlangıcını tespit için parayla tutulmuş mızıkacılara benziyorlar, kontr alto sesleriyle At Meydanı'na (Şimdiki Sultanahmet Meydanı) ayrı bir meşumiyet katıyorlardı. İdamı seyreyliyecek ahali sabahın bu fecir vaktinde hiçbir iş ve güçleri yokmuş gibi havanın rutubetini genizlerine çekerek ve paltoların içinde titreşerek bekleşiyorlar, biraz sonra ipte sallanacak mahkûma sanki son bir tazimatı insaniye yapmak biybehreliğini müsavva eyliyorlardı (Çok ağır ve ağdalı bir lisanla tasvir ettiğim bu sahne için okuyucularımdan özür dilerken, cümlelerdeki manayı çıkaramazlarsa lütfen birer topluiğne kullanmalarını rica ederim).

Behçet'i getiren top arabası köşeden döndüğü anda birkaç karga sanki biraz sonra resmeylenecek manzarayı görmemek için uçup gittiler. Ahalide heyecan artık son kertesine gelmiş olacak ki şerbetçiler, simitçiler, şıracılar durmadan halka satışta bulundular esnaflar böyle günlerin vesilesine uyarak neşeli bir şekilde satışını yapıyorlar. Daha elimi Sultanahmet Camii'in avlusunda siyahlar giyinmiş bir taze, kendini teskin edip tutmaya çalışan iki kocakarıya durmadan tekme atıp onların orasını burasını tırnaklarıyla yırtarak canhıraş feryatlar arasında «Bırakın beni acüzeler... Babam işte merdivenleri çıkıyor. Biraz sonra onun o narin boğazına cellât olacak herif ilmiği geçirecek ve altındaki iskemleye bir tekme atınca pederim sallanıverecek... Hayır olmaz yapmayın onu asmayın... Onun yerine başkasını asın... Sizde hiç biraz, böyle yarım kola kadar merhamet yok mu?.. Aman Allahım Feride Hanımteyze... Bak bak Yüksek Kaldırım'da... İşte çıkarıyorlar... Yarabbi çıkardılar fena oluyorum... Ben bayılıyorum... Siz gerisini bana anlatırsınız... Yarabbi anamı aldın, şimdi de babamı alıp nereye götürüyorsun?.. Şangırt..."

Samiye'nin bayılmasıyle, yağlı ipin Behçet'in boynuna cellât tarafından gayet münasip bir şekilde geçirilmesi bir olmuş hatta ip Behçet'in boynuna bir numara büyük gelmişti. Behçet bir an hissi kalbe ruhuyle camiin avlusunda yere düşen karanlık kadın hayalini görmüş, hayatının son saniyelerinde dudaklarından şu vecizeler (Daha önce Müddeyi Umumî'ye mezar taşına yazılsın diye bir kâğıda yazıp verdiği şiirdir.) döküldü:

Bütün yarım kalan aşklarda Behçet vardı...
Behçet'in hayatı gibi pantolonu da dardı...
Bir kerre sevdi kendi tabiriyle ebedî...
Öldüğü zaman çıktı cebinden bir avuç leblebi...

Doğum bin üç yüz 37 hicrî – Ölümü 1965 rumî
Allah taksiratını affetsin, âmin...

S O N

Suavi Sualp (Üsküdar 1926-14 Nisan 1981 Bakırköy-İstanbul), Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nden mezun oldu. Akademi öğrenciliği sırasında Babıâli'de basın ressamlığına, mizahi dergisi Tef'de (1955) ise yazarlık yaşamına başladı. *Salata* adlı resimli roman dergisini tek başına yazıp resimledi. Çok sayıda senaryo ve tiyatro metni yazdı ve birçoğu izleyiciye ulaştı. Radyo ve televizyon için skeçler yazdı.

Tef'de çıkan ilk işleri, reklamların görsel parodilerinden oluşuyordu. Kapitalizmle reklamlar aracılığıyla dalga geçti. Türk mizahına 1950'lerden başlayarak absürd (saçma) anlayışını getirdi. Gerçeğe saçma doldurarak gerçekliğe kişisel bir kimlik verdi; ve eski-yeni Türkçe ve frenkçe birçok dilden kişisel bir sözlük oluşturdu. Hiçbir dil kuralı tanımaksızın sözcüklerden kaotik özel bir dil ve üslup kurdu.

Tef (1955), *Dolmuş* (1956), *Büyük Gazete, Akbaba* (1967), *Bon Bon* (*Hürriyet*, 1972), *Salata, Çarşaf* (1976), *Milliyet* (1977), *Karakedi* (1979), *Gırgır* (1980), *Atmaca* (*Ses* 1981) gibi dergi ve gazetelerde çalışmalarını yayınladı. *Zavallı Behçet* (1971), *Meşhur Rezaletler* (1971), *Gene İyi Dayandık*'da (1980) roman öykü ve parodilerini; *Televizyon Niyazi, Komputür Kâzım* ve *Kolombo Şakir*'de resimli romanlarını yayınladı.

Mirasyedi izleği, Osmanlı Türk edebiyatının birçok yapıtında işlenmiş - toplumun olduğu denli- "edip"leri de meşgul etmiştir. Suavi Sualp, Osmanlı mirasyedi edebiyatının - yaşadığı dönemin gözlemleriyle- müthiş bir parodisini gerçekleştiriyor.

İnkılâp Kitabevi, Türk saçma (absürd) gülmecesinin öncüsü ve unutulmaya yüz tutan ismi Suavi Sualp'i gün ışığına çıkartmaktan büyük bir sevinç duymaktadır. Dizi, basılı kitapların bitiminden sonra dergi ve gazetelerde kalan çalışmaların da derlenmesiyle devam edecektir.

ISBN 975-10-1098-5

9 789751 010988

İnkılâp Kitabevi